

JÁSIR ARAFAT

masový vrah oceněný Nobelovou cenou míru

DAVID
MEIR-LEVI

Copyright © 2005 by Frontpage magazine
Překlad copyright © 2005 Islám Info
Obálka copyright © 2007 Viktor Svoboda

Šíření textu v nezměné podobě v elektronickém formátu je
povoleno, pokud bude uveden následující text:

Aktuální verzi textu naleznete na adrese
<http://pravdaoislamu.cz/arafat.pdf>

Obsah

Jásir Arafat.....	4
Časné roky.....	6
Guerillový vůdce.....	7
Černé září.....	11
Arafat se stává sovětským agentem.....	14
Terorista jako oběť a miliardář.....	16
Nikdy to nebylo o míru nebo o státu na Západním břehu.....	20
První intifáda.....	25
Z Madridu do Osla.....	26
Oslo: trójský kůň.....	29
Výchova národa teroristů.....	32
Camp David II: Arafatův zločin proti palestinskému lidu.....	33
Druhá intifáda.....	36
Bush přebírá vedení.....	40
Konec je na dohled.....	43
Závěr: nejsou vůdci bez následovníků.....	44
Bibliografie.....	45
„Palestinská národnost?“.....	48

Jásir Arafat

Jásir Arafat je zakládajícím otcem palestinského nacionalismu. Je také duchovním otcem terorismu dvacátého století. Nacionalistické hnutí, které od základů vytvořil, zůstává v celosvětové historii unikátní tím, že jeho definujícím paradigmatem je terorismus a jeho cílem je destrukce suverénního státu a zdecimování jeho židovské populace. I po vůdcově smrti zůstává Palestinská samospráva věrná jeho odkazu, a zaměřuje se na destrukci Izraele, spíše než na zdravý nacionalismus a budování ekonomicky životaschopného státu.

Arafat nejen ospravedlnil, ale i zromantizoval, vraždu nevinných civilistů, a proměnil terorismus v populistický revoluční nástroj. Zavedl do politiky únosy letadel. Ospravedlňoval terorismus, počínaje okamžikem, kdy byl 13. listopadu 1974 přivítán shromážděním Spojených národů, na hlavě palestinský šátek, pistoli za opaskem, a sklidil potlesk vstaje od přítomných delegátů. Když mu v roce 1995 komise pro Nobelovu cenu udělila cenu za mír, naplnil orweliánskou představu světa postaveného vzhůru nohama. Zlo se stalo dobrem, špatné se stalo dobrým, a masový vrah, pokrytý krví tisíců, se stal národním hrdinou miliónů.

Arafat byl chráněncem komunistického bloku a úspěšně svojí kauzu proměnil v kauzu mezinárodní levice, která přežila pád komunistického systému. Spojenectví mezi radikálním islámem a světskou levicí, které uzrálo po 11. 9. během války proti terorismu, bylo vytvořeno během bitev vedených Arafatem.

Arafat resuscitoval nenávisť vůči židům, a když arabský blok v roce 1975 prosadil rezoluci Spojených národů, která položila rovnítko mezi sionismus a rasismus, udělal z ní oficiální politiku Spojených národů. Neoblomným zobrazováním Izraele jako zla znovuoživil Arafat na mezinárodní úrovni odporný stereotyp škodlivého žida, zastínil tak účinky nacistických hrůz a ukázal, že Goebbelsova lekce Hitlerovi o mnohokrát opakované lži byla pravdivá.

Arafat je zodpovědný za smrt desítek tisíců Palestinců a 95000 libanonských Arabů, kteří byli zabiti jeho přísluhovači během

dvanáctiletého terorizování této země. Během stejného období přišlo o domov takřka půl milionu Libanonců. Arafat je také zodpovědný za zkázu a chudobu, která se rozšířila na Západním břehu. V letech 1967 až 1994, pod izraelskou vládou, ekonomika Západního břehu prosperovala. HNP rostl o třináct procent ročně, turismus šel prudce nahoru, vzniklo sedm univerzit, klesla úmrtnost novorozenců, zvýšila se průměrná délka života, a podle měřítek světové banky výrazně vzrostl blahobyt palestinských Arabů. V jednom okamžiku pracovalo v izraelské ekonomice třista tisíc Palestinců, s příjmy daleko převyšujícími příjmy jejich protějšků v sousedních arabských státech. Díky této prosperitě vzrostla populace Západního břehu a pásma Gazy z asi 950000 v roce 1967 na tři milióny v roce 1994.

Ale poté, co dohody z Osla převedly v roce 1994 správu Západního břehu na Arafata, následoval rychlý úpadek ekonomiky. Arafat zatáhl Západní břeh a Gazu do desetiletí násilí, chudoby, hladu a podvýživy. Po Oslu přitekly do Palestiny miliardy dolarů západní pomoci, z EU, z USA, a z arabských zemí. Nicméně Palestinci z těchto darů neviděli téměř nic. Místo aby Arafat použil této pomoci k vybudování svého státu, se školami, nemocnicemi, silnicemi a sociálními institucemi, vytvořil masivní kleptokracii svých přátel a jemu věrných, která odčerpala velké množství prostředků na osobní konta ve Švýcarsku a jinde. Zbytek použil na svou teroristickou válku proti Izraeli.

Ačkoliv do Západního břehu a Gazy pravidelně dorážely stovky tun humanitární pomoci, takřka nic z nich se nedostalo k Palestincům, protože Arafat vytvořil monopol na distribuci jídla do arabských měst v Západním břehu, přičemž dodávky šly výhradně před vyhrazené úředníky Palestinské samosprávy, kteří je pak prodávali podporovaným obchodníkům. Tak Arafat a jeho kamarádi zbohatli na intenzifikaci nedostatku jídla na účet svých vlastních trpících lidí.

Namísto budování svého státu a používání svých prostředků ku prospěchu vlastních lidí, vytvořil Arafat teroristickou armádu, vedl teroristickou válku, a nepřinesl Palestině nic než smrt, ničení, chudobu, ponížení a neštěstí.

Jako hlava Palestinské samosprávy přeměnil školy na Západním břehu a v Gaze v centra protižidovské nenávisti. Po

Hitlerovi se stal Arafat prvním národním vůdcem v historii, který vytvořil školský systém, jehož účelem bylo učit děti národa nenávidět jinou etnickou skupinu a vytvořit v nich touhu zavraždit jich tolik, kolik dokážou.

Arafat udržoval Blízký východ ve stavu permanentní války, odmítal jeden návrh k míru za druhým, což vyvrcholilo v roce 2000 jeho odmítnutím Clintonova a Barakova návrhu, který by dal Palestincům jejich stát na devadesáti sedmi procentech území, které požadovali. Během celé své kariéry podržoval Arafat všechny své úvahy nenasytnosti, své touze po moci, a nutkání vytlačit židy do moře. Bez ohledu na to, kolik jich zemřelo, bez ohledu na to, kolik způsobil utrpení, bez ohledu na to, jak katastrofická byla jeho vláda, sledoval zarytě svůj destruktivní kurs.

Časné roky

Okamžik a místo Arafatova narození jsou neznámé a stále diskutované. Jeho rodný list a dokumenty z Káhirske univerzity naznačují, že se narodil v Káhiře, čtvrtého nebo čtyřiadvacátého srpna roku 1929. Jeho jméno bylo Mohammed Abd el-Rahman Abd el-Raouf Arafat el-Qudua el-Husseini, čtvrté nebo sedmé dítě obchodníka ze střední třídy. Mnoho jeho stoupenců ale tvrdí, že se narodil v Jeruzalémě a jeho pomlouvači zfalšovali dokumentaci jeho Káhirskeho původu.

Jeho dětství bylo složité a nešťastné. Matka zemřela, když mu byly pouhé čtyři roky. S otcem ani s macechou si nerozuměl a byl poslán v časném věku k příbuzným do Palestiny. Tvrdí, že během války v roce 1948 pracoval pro neblaze proslulého Hajj Amin el-Husseiniho, vedl vojáky do bitvy (ačkoliv mu bylo pouhých osmnáct let) a dokonce v aktu osobního hrdinství zničil izraelský tank. Historici poukazují, že Izrael neměl v roce 1948 žádné tanky, takže tato zpráva o jeho odvaze je evidentně smyšlená. Nicméně jeho zapojení se do této války bylo dostatečné na to, aby se stal svědkem zvěstev, která spáchali Egypťané proti Arabům v jižní Palestině. Jeho autorizovaný životopis obsahuje očitě svědectví toho, jak egyptská armáda hnala Palestince z jihu z jejich domovů a pod

hlavněmi je sehnala do něčeho, co popisuje jako „koncentrační tábory“ v pásmu Gazy. Bezpochyby neúmýslně jeho životopisec sděluje světu, že Egyptané, a nikoliv židé, jsou zodpovědní přinejmenším za čtyřicet procent palestinských uprchlíků.

Po válce se vrátil do Egypta a studoval inženýrství na univerzitě krále Fuada v Káhiře, studium ale nedokončil. Zde se rychle dostal do vedení Unie palestinských studentů, ačkoliv jeho egyptský přízvuk byl tak silný, že mnoho palestinských studentů odmítalo uvěřit, že by mohl být důvěryhodným zastáncem palestinské kauzy.

Jak přijal palestinskou kauzu za svojí životní misi není jasné. Jeho brzké ale krátké členství v el-Akhwan el-Muslemeen (Muslimské bratrstvo) ho mohlo posunout tímto směrem, protože Bratrstvo - učitel Usámy bin Ládina a předchůdce al-Kajdy - se snažilo o renesanci „čisté“ muslimské kultury chalífátu vedením partyzánské války proti zbloudilým nebo světským muslimským státům a proti Izraeli a Západu. Svými vlastními slovy tvrdil, že je „mužem osudu“, a už ve svých dvacátých letech byl nucen k jeho naplnění i za cenu velkého osobního obětování. Sňatek odložil až do svých šedesátin a na povrchu udržoval obraz strohého až asketického životního stylu, a světu představil obraz, který sám vytvořil: bojovník za svobodu, který pro svojí záležitost udělá cokoliv.

Guerillový vůdce

V roce 1957 odešel do Kuvajtu, kde získal práci na ministerstvu veřejných věcí. Tvrdí, že v této době rozjel inženýrskou firmu a nashromáždil velké bohatství, které použil na vytvoření a rozvoj své organizace zaměřené na osvobození „Palestiny“. Neexistují ale žádné záznamy, které by tato tvrzení podporovaly. Požádal kuvajtského emíra o peníze a obdržel třináct miliónů dolarů, které použil na publikování novin svého hnutí, Falastinunu (Naše Palestina), vytvořil kancelář, a vytvořil pro své stoupence paravojenský výcvikový program. Ve Falastinunu vyhlásil ideologii palestinské spásy násilným způsobem. Položil zde také základ toho, co se později stalo palestinskou revizionistickou falešnou historií se

svými tvrzeními o palestinské historii Svaté země, následující sionistickou invazí, a pokusem o genocidu původních „rodilých Palestinců“, a koncept Palestinců jako oddělené a definovatelné národní skupiny.

10. října 1959, zatímco byl stále v Kuvajtu, založil oficiálně svojí teroristickou organizaci, „Haraqat at-Tahrir al-Watani al-Falastini“ (Organizace pro osvobození palestinského národa). Použil obrácený akronym, FaTaH, aby vytvořil jméno el-Fatah (průlom, vítězství), pod nímž se jeho skupina stala známou po celém světě (je zajímavostí, že akronym HaTaF má v arabštině negativní konotace, znamená náhlá nebo neočekávaná smrt).

Protože se arabským státům nepodařilo zlikvidovat Izrael v tradiční válce, zvolil si za taktiku terorismus. Po několika letech náborů a výcviku byla el-Fatah připravena. Společně se svými stoupenci se přemístil do Libanonu, a 1. ledna 1965 podnikl první útok přes libanonské hranice: destrukci vybavení izraelské benzínové pumpy ručně vyrobenou bombou. V očích Arabů se tato směšně neefektivní akce stala významným vítězstvím, jednoduše proto, že tento malý, buclatý, zanedbaně vypadající, rozčuchaný mladý muž, měl kuráž zaútočit na Izrael. Přehánění a reklama v arabském tisku proměnila to, co bylo sotva více než vandalismem, ve vojenský útok a poslala Arafata do stejné ligy jako Izzad-Din el-Qassama a další arabské teroristy předchozí éry. Pro Araby se najednou stal hrdinou, zatímco pro arabské vůdce, jejichž vojenské útoky proti Izraeli selhaly, se stal překážkou.

Z této nové pozice hledal a obdržel podporu od syrské diktatury (ačkoliv byl v Sýrii krátce uvězněn kvůli nějakým bratrovražedným sporům). Během několika let, s rostoucím množstvím „vítězství“, které vylepšily jeho pověst, se stal vážnou hrozbou pro zavedené arabské vůdce, obzvláště pro egyptského diktátora Gamala Abd el-Násira.

Násir si uvědomil potenciální popularitu a moc teroristické partyzánské síly, která může zaútočit na Izrael s relativní beztrestností a pak zmizet v krycí mlze bezstátnosti. Jakkoliv mohly být tyto úderly vojensky neefektivní, samotný fakt, že jeden z arabských vůdců zabíjí v Izraeli židy, vytvářel v arabském světě popularitu a podporu. Pod opatrovnictvím Sovětského svazu založil Násir v květnu 1964 Organizaci pro osvobození Palestiny, s

Ahmedem Shuqeirim jako jeho hlavou. Násirovým cílem bylo nahradit v arabských myslích el-Fatah Organizací pro osvobození Palestiny (OOP) jako novou útočnou silou proti „sionistickému nepříteli“.

Šestidenní válka mezi Izraelem a arabskými diktaturami věci dramaticky změnila. Masivní arabské armády, vybavené tím nejlepším vybavením, které komunistické Rusko dokázalo poskytnout, byly znovu poníženy preventivním útokem malého Izraele. Shuqeiri byl nerozhodný, Arafat ale využil příležitosti a uzavřel s Násirem spojení. Od září do prosince 1967 podporoval Násir Arafata v jeho snaze infiltrovat Západní břeh a vytvořit zde základ pro významnější teroristickou válku proti Izraeli. Tyto snahy byly neúspěšné, protože místní Palestinci spolupracovali s Izraelem a podporovali ho v pronásledování Arafata a členů el-Fatah.

Arafat popsal tuto dobu ve své autorizované biografii jako čas největší diplomacie. Když obdržel od Izraele nabídku míru, on a jeho pobočníci okamžitě pochopili, že kdyby mezi Izraelem a Jordánem zavládl mír, nebyla by žádná šance na vznik palestinského státu. Takže vyrazil na vyčerpávající cestu po velkých arabských zemích a kázal nutnost bezpodmínečně odmítnout jakékoliv mírové ujednání s židovským státem. Arafat si připisuje zásluhy na Chartumské konferenci, na které všichni arabští diktátoři a OOP jednohlasně odmítli nabídku Izraele na vrácení většiny země, kterou okupoval během války, výměnou za mír. S tímto přiznáním Arafat také bezděčně přijímá zodpovědnost za prodlouženou izraelskou suverenitu nad Západním břehem a Gazou. Pokud by nezasáhl, Izrael by uzavřel mír s Jordánem, a Západní břeh by přešel pod jordánskou správu v roce 1967.

Pravděpodobně z tohoto důvodu nenašly jeho snahy žádnou podporu mezi Araby na Západním břehu. Proto pro svojí začínající teroristickou armádu vytvořil základnu ve městě Salt v jihozápadním Jordánu. Odtud podnikl několik nájezdů přes řeku Jordán a začal navazovat podlouné vztahy s palestinskými důstojníky z Jordánské legie, jejíž důstojníci byli více než z padesáti procent Palestinci. Arafatovy vyhlídky se začaly zlepšovat v květnu 1968, kdy izraelská armáda pod vedením Moshe Dayana podnikla omezenou invazi do Jordánu. Invaze byla odpovědí na Arafatovy

nájezdy a jejím cílem byla vesnice Karama blízko řeky Jordánu, kde tábořila většina Arafatových mužů. Útok si na teroristických bojovnících vybral velkou daň. Když začalo jordánské dělostřelectvo pod vedením Palestinců neočekávaně pálit na izraelské síly, Izraelci se stáhli, protože si nepřáli přeměnit útok v konfrontaci s Jordánem.

Nyní se dostala do popředí Arafatova propaganda. Zorganizoval své poražené síly do procesí a za palby do vzduchu vyrazil k městu Salt, aby oslavil vítězství a úspěch, jako kdyby přinutil izraelské síly ke stažení. Využíval skutečnosti, že Karama znamená v palestinské arabštině „důstojnost“, a tvrdil, že osvobodil palestinskou Karamu osvobozením jordánské Karamy, a nakonec tak vrátil důstojnost arabskému lidu rozdrčením izraelské armády a jejím ostudným neuspořádaným úprchem přes Jordán. Byla to čistá fikce, ale Arabové mu uvěřili. Brzy začaly přitékat peníze a rekruti a on byl schopen přetvořit a el-Fatah na hrozivou teroristickou armádu.

Se Západním břehem a Gazou pod kontrolou Izraele musel Arafat provést některé zásadní změny ve stanovách OOP. Protože původní stanovы z roku 1964 výslovně uznávaly Judeu, Samarii a východní část Jeruzaléma a Gazu jako patřící k Jordánu a Egyptu, jediná země, kterou bylo možné osvobodit byl stát Izrael. Nicméně když během porážky v šestidenní válce Jordán a Egypt přišly o Západní břeh a Gazu, Arafat 17. června 1968 změnil formulaci stanov tak, že uplatňovaly nárok na suverenitu nad Západním břehem a pásmem Gazy.

Vlivem Karamského „vítězství“ a nově získanému postavení nahradil v únoru 1969 Shuqeiriho jako hlavu OOP. Ačkoliv OOP a el-Fatah zůstaly dvěma jednotkami, byly sjednoceny pod deštníkem Arafatova vedení. Násir nebyl potěšen, ale Shuqeiri nebyl pro Arafata žádným soupeřem, a po několika pokusech o zavraždění (které mohly být spuštěny Násirem), povstal Arafat jako nepopíratelný vůdce arabské teroristické války proti Izraeli.

V tomto bodě se stala kritickou angažovanost Sovětů. Pravděpodobně pod sovětským dozorem podepsal Arafat „Káhirskou dohodu“ (3. listopadu 1969), která mu umožnila s otevřenou podporou Egyptu a Sýrie, a tajnou podporou Ruska, přesunout velkou část jeho teroristické armády do jižního

Libanonu. Zde vytvořily jeho síly operační centra a připravily se na teroristické útoky proti izraelským hranicím na jihu Libanonu, zatímco Arafat a zbytek jeho sil zůstal v Jordánu.

Černé září

Tři roky Arafatova pobytu v Jordánu nebyly bez vnitřních problémů. Teroristé el-Fatah se rutinně střetávali s jordánskými vojáky (více než 900 ozbrojených střetů v letech 1967 až 1970). Arafatovi muži používali mafiánské techniky pašování cigaret, drog a alkoholu, vybírali výpalné od místních Jordánců, blokovali cesty a vybírali mýtné a unášeli významné osoby kvůli výkupnému, aby měli z čeho financovat „revoluci“. Když se jordánské síly pokoušely udržovat pořádek, el-Fatah a OOP je stříleli.

Jordánský král Husejn netoužil po konfrontaci. Přinejmenším šedesát procent jeho populace byli Palestinci, stejně tak asi padesát procent jeho důstojníků. Když byl postaven proti Arafatově výhrůžce občanskou válkou, uchýlil se k usmírování, dokonce nabídl Arafatovi místo v jordánském parlamentu. Arafat odmítl s tím, že jeho jediným cílem je zničení Izraele. Když dorazil v dubnu 1970 do Jordánu asistent sekretáře státu USA Joseph Cisco, Arafat v celé zemi zorganizoval masivní protiamerické nepokoje, během kterých byl zavražděn jeden americký vojenský atašé a druhý byl unesen. Husejn, ponížený před svým nedůležitějším spojencem, neudělal nic.

V této situaci byl Arafat schopen posílit svojí pozici v Jordánu k bodu, který mohl znamenat úspěch palestinského hnutí. Kdyby spolupracoval s králem, omezil nelegální jednání OOP a udržoval dobré vztahy se svými státními sponzory, obzvláště Násirem, jeho pozice mohla být neotřesitelná. Husejn nechtěl občanskou válku a přistoupil by na jakýkoliv rozumný kompromis, který by udržel jeho království nedotčené. Ale Arafatova volba romantizovaného násilí, jeho neschopnost zvládat radikální podskupiny OOP, jeho sklony k chaosu a ochota porušovat dohody, přinutila krále k akci.

V červenci 1970 přijaly Egypt a Jordán plán státního sekretáře USA Williama Rogerse na stažení Izraele ze Západního břehu a

Gazy. Namísto toho, aby Arafat tento plán přijal a převzal dohled nad tímto územím, odmítl ho, znovu zopakoval svoje odhodlání odmítnout jakoukoliv mírovou dohodu, a zorganizoval v Jordánu nepokoje, aby tomuto politickému řešení zabránil. Osvobozená Palestina, kterou si představoval - od Jordánu k moři - mohla být zrealizována pouze pomocí ohně a krve. Všechna mírová ujednání, která ponechala Izrael nedotčeným, byla bezcenná a ještě hůře, kontraproduktivní. Násir byl vzteklý a oznámil králi Husejnovi, že stahuje svojí podporu Arafata. Hloupě chybuující Arafat oznámil, že přišel čas na svržení krále Husejna a rozpoutal povstání. Během srpna 1970 došlo k eskalaci bojů mezi Arafatovými silami a jordánskou Legií. Když Arafat spustil konečný převrat, očekával podporu Sýrie a byl přistižen nepřipravený, když zjistil, že Spojené státy daly Izraeli zelenou k intervenci v případě, že by Sýrie napadla Jordán.

Po dvou nepodařených pokusech o Arafatovo zavraždění došel král Husejn k závěru, že nemá jinou volbu, než riskovat občanskou válku, aby se Arafata zbavil. Poslední kapka přetekla, když Lidová fronta za osvobození Palestiny 6. září 1970, formálně pod Arafatovou kontrolou, unesla jedno švýcarské a dvě americká letadla. Dvě z letadel přistála v Jordánu, byla vyhozena do vzduchu a cestující byli drženi jako rukojmí, kteří měli být vyměněni za teroristy OOP a jiné, držené v Izraelských věznicích.

V tomto okamžiku vyhlásil král Husejn stanné právo a nařídil Arafatovi a jeho mužům opustit Jordán. Arafat odpověděl požadavkem na vládu národní jednoty se sebou jako její hlavou. Husejn poté nařídil svým padesáti pěti tisícům vojáků a třem stovkám tanků vyrazit na postup, a síly OOP v Amanu, Saltu, Irbidu a všech palestinských uprchlických táborech se dostaly do obležení.

V krizi, kterou vyprovokoval, se Arafat ukázal být neúspěšným vůdcem. Ani nezorganizoval a nevedl své vojáky, ani nepoužil žádné diplomatické schopnosti k vyřešení situace. Během bojů seděl paralyzovaný na svém velitelství a jeho polní důstojníci ho prosili o příkazy. Někteří vojáci bojovali bez vedení dobře, ale většina byla neúspěšná. Ačkoliv většina rádiových stanic v arabském světě byla zaměřená silně pro OOP, žádná podpora z arabského světa se nedostavila. Když Sýrie poslala do severního Jordánu ozbrojený

oddíl, ten se setkal s izraelskými letadly a syrské tanky se okamžitě otočily zpět. Arafat uprchl převlečený za ženu (nebo, podle některých svědectví, za beduínského muže), zatímco asi deset tisíc jeho mužů bylo zmasakrováno jordánskou armádou.

Arafatovo vlastní výpověď o tomto jeho prvním setkání se skutečnou válkou je poněkud odlišná. Jeho autorizovaný životopis se pouze lehce dotýká jeho role hlavy palestinských sil, ale do velkých detailů popisuje jeho verzi barbarství a brutality jordánské armády. Část historie může být zrekonstruována z popisů zahraničních novinářů v Izraeli, kteří byli ohromeni pohledem na stovky teroristů OOP plovoucích přes řeku Jordán, bosí a ve spodním prádle, a vzdávající se izraelským vojákům, raději než aby padli do rukou jordánské legii.

V jedenácti dnech vše skončilo. Když viděl své síly potáčet se na hranici úplné porážky a možného vyhlazení, Arafat, nyní v Súdánu, souhlasil s tím, že stane před tribunálem arabských vůdců, kteří rozhodnou o konci násilí. Husejn souhlasil, že se před tribunálem s Arafatem setká. Po šesti hodinách rokování vládcí Egypta, Kuvajtu, Libanonu, Lýbie, Saudské arábie a Súdánu rozhodli ve prospěch krále. Aby byly věci ještě horší, Arafatův poslední bývalý patron Násir zemřel na infarkt, zatímco vyprovázel členy tribunálu na káhirské letiště.

Poníženy Arafat se vrátil do Jordánu, zatímco král Husejn vypudil zbývající teroristy OOP ze svých měst. Ve zbytečném a drahém pokusu o pokračování války se Arafat stáhl do hor v severním Jordánu. Tam ale nenašel žádnou podporu, a co horšího, zjistil, že novým diktátorem Sýrie se stal Hafez el-Assad, který se chtěl zbavit hrozby OOP Arafatovým zavražděním. Po březnu 1971 neměl Arafat jinou volbu, než se tajně přesunou do Libanonu, jediné arabské země tak slabé, že se ho nedokázala zbavit.

Jakmile byl v Libanonu, snažil se převzít kontrolu nad silami OOP, které zde byly od Káhirské dohody. Zjistil ale, že šéf přeživších důstojníků na něj celkem správně hodil vinu za jordánský debakl, který se stal známým jako Černé září. Nelibost nad velkými a nesmyslnými ztrátami na životech, a zřejmě i syrský diktátor, stály za dvěma pokusy o jeho vraždu. Arafat je přežil a použil své rozsáhlé diplomatické schopnosti proti svým oponentů v el-Fatah a OOP.

Na svou obranu Arafat uvedl, že během těch několika let, kdy velel své osvobozené armádě, probudil palestinský nacionalismus (ve skutečnosti ho vynalezl), vytvořil a vyzbrojil významnou teroristickou armádu (síly OOP v Libanonu nebyly jordánskou katastrofou postiženy), začal válku proti Izraeli (nikdo si nevšiml, že jeho výpady byly neúčinné a že utrpěl porážku), zmařil pokusy Sýrie a Jordánu o získání kontroly nad OOP (velké plus pro OOP, ačkoliv Jordánci a Libanonci to tak nevnímali), získal významnou podporu od rostoucího množství palestinských emigrantů a zastánců z arabského světa, a což bylo nejdůležitější, navázal bratrský vztah se sovětskými diktátory.

Bez ohledu na neschopnost získat po šestidenní válce podporu na Západním břehu a jeho katastroficky chybné výpočty vedoucí k porážce Černého září, byl Arafat schopen se počátkem roku 1971 úspěšně stát nezpochybnitelným vojenským a politickým vůdcem OOP.

Arafat se stává sovětským agentem

Arafatův úspěch při získání vůdcovství v el-Fatah a OOP v Libanonu byl z velké části možný díky podpoře, kterou náhle získal z Kremle. Zdá se, že podpora sovětské diktatury byla při vývoji strategie za vytvořením OOP kritická, nyní se ale vztah dostal na vyšší a více smrtící úroveň.

Od roku 1973 byl Arafat sovětskou loutkou a zůstal jí až do pádu komunismu. Byl čestným hostem u stolu diktátora sovětského satelitu Rumunska. Jeho hlavním manažerem se stal Ian Michai Pacepa, hlava rumunské rozvědky. Arafatovi pobočníci byly cvičeni KGB v partyzánské válce, špionáži a demolicích, a jeho ideologové byli poslání do severního Vietnamu, aby se zde naučili od Ho Či Mina umění politické války.

Ho Či Minův úspěch u levicových sympatizantů v USA a v Evropě nechával Arafata zeleným závistí. „Progresivní“ aktivisté z amerických univerzit uspěli pod dozorem severovietnamských agentů ve změně vnímání vietnamské války z komunistického dobývání jihu na boj o národní osvobození. Historie

severovietnamské PR kampaně, která poskytla klíč ke komunistickému vítězství a masakru dvou a půl miliónu indočíňanů, nebyla ještě sepsána. Ale až bude, měla by zahrnout i zprávu Ho Či Minových školitelů palestinskému teroristovi Abu Iyadovi (aka Salah Khalafovi).

Zpráva zněla takto: přestaňte mluvit o zničení Izraele, místo toho proměňte vaši teroristickou válku v boj za lidská práva. Pak vám budou Američané zobat z dlaně. (Abu Iyadův *Palestinian Without A Motherland*, zatím nepřeloženo).

Sovětský zájem o Arafata byl motivován převážně jeho úspěchem v organizaci a motivaci svých teroristických stoupenců. Plány Sovětského svazu ve studené válce vyžadovaly, aby někdo s takovýmto talentem vytvořil a rozvinul teroristické rameno sovětské aktivity ve třetím světě a obzvláště v muslimském světě. Během několika let vedli Rusy vycvičení agenti OOP tucet teroristických výcvikových táborů v Sýrii a Libanonu a rozmísťovali teroristické buňky po celém světě, od Německa po Nikaraguu, Turecko a Írán (popis těchto aktivit lze najít v knize Iana Pacepa *Red Horizons*).

Většina tohoto globálního teroristického úsilí byla financována saudskou královskou rodinou, která se snažila držet tohoto schopného teroristu, který byl schopen vstoupit do místnosti plné odpůrců a odejít po několika hodinách se skupinou stoupenců, ve vlastních otěžích.

KGB, žádní nováčci v rozmísťování a řízení agentů, spolupracovali s Pacepou na vytvoření kontrolních mechanismů, které zajistily, že Arafat pokračoval podle programu. Zatímco byl hostem u diktátora Nikolaje Ceausesca, skryté kamery natočily Arafatovy noční homosexuální orgie se svými tělesnými strážci. Také pečlivě udržovali záznamy o mladých chlapcích (většinou náctiletí z rumunských sirotčinců), kterými Ceausescu uspokojoval Arafatovu evidentně neomezenou pedofilii. Vezmeme-li v úvahu tradiční muslimská tabu, KGB tak snadno získala to, co k Arafatovu ovládnutí potřebovala (viz. Pacepa).

Postupně došlo i na Ceausescovy lekce v Machiavelistickém státnictví. Během svých ranných libanonských let si Arafat vytvořil taktiky, kterými mohl před západem udržovat masku státníka, zatímco plánoval své teroristické útoky. V roce 1971 vytvořil

terroristickou organizaci „Černé září“, která následující rok provedla v Mnichově útok na izraelské olympijské atlety a dva nepodařené pokusy o vraždu Goldy Meir. Arafat poté tvrdil, že se skupinou nemá žádné spojení a dokonce se stavěl proti jejím akcím. Jeho příkazy k zavraždění amerických diplomatů v Súdánu v roce 1973 byly provedeny stejným způsobem. Některé špiónážní zdroje věří, že stejnou věc provedl svému poručíkovi Abu Nidalovi (partyzánské jméno, které znamená „otec destrukce“) a jeho skupině. Stejně schéma používal při vraždění členů své vlastní organizace, kteří představovali hrozbu pro jeho vůdcovství (viz. Loftus a Aarons), předstíraje, že jeho stoupenci byli napadeni gaunerskými arabskými teroristy. Tato strategie přišla vhod o několik let později, kdy jeho dlouholetý přítel a poručík Abu Iyad (Salah Khalaf) oponoval jeho strategii spojenectví se Sadámem Husejnem. Abu Iyad byl zavražděn Abu Nidalovou skupinou, zatímco Arafat jeho vraždu odsoudil a ronil krokodýlí slzy.

Průběhem času Arafat zjistil, že i ty nejchatrnější a nejprůhlednější výmluvy jsou pro Západ, a obzvláště pro západní média, postačující, aby ho omluvili, vinili Izrael za jeho odvetné i preventivní útoky, a přijali jeho tvrzení, že je státníkem a bojovníkem za svobodu, a nemůže ovládat své teroristy, zatímco je ve skutečnosti řídil (viz. Rubin a Rubin).

Terorista jako oběť a miliardář

Mezi lety 1970 a 1982 Arafat vytvořil, udržoval a využíval stát ve státě v jižním Libanonu. Se zdroji (peníze, poradci, vybavení, zbraně a dobrovolníci) ze Sovětského svazu, Saudské Arábie, Íránu a Sýrie, byl schopen vytvořit operační základnu, kde mohl vycvičit skutečnou armádu teroristů, integrovat do své armády moderní zbraně jako tanky, protiletectvé zbraně, rakety Katuša, a takřka beztrestně začít podnikat nájezdy proti Izraeli a Jordánu.

Z jeho libanonské základny po týdny přšely takřka každou noc rakety Katuša na izraelská města na severních izraelských hranicích. Terroristické skupiny OOP podnikaly pravidelné útoky na civilní cíle, včetně střední školy v Maalotu v květnu 1974, kdy

zemřelo 21 dětí a 65 bylo zraněno, ve městě Kiryat Shemona v prosinci 1974, kdy zemřelo 52 lidí a více než sto bylo zraněno, bomby v centru Jeruzaléma a hotelu Savoj v Tel-Avivu v březnu 1975, které za sebou nechaly 11 mrtvých a mnoho zraněných. Po celou dobu užíval Arafat postavení státníka a byl pozván před shromáždění Spojených národů, aby tam pohovořil o palestinské kauze.

Arafatův ministát byl vytvořen v srdci křesťanského Libanonu. OOP násilně vypudila z jejich domů ve městech a vesnicích poblíž severních izraelských hranic stovky tisíc převážně křesťanských Libanonců. Mezinárodní červený kříž se domnívá, že přinejmenším devadesát pět tisíc Libanonců bylo zabito OOP (a později Sýrií, poté co roku 1976 okupovala Libanon, pravděpodobně proto, že Hafez el-Assad si chtěl zajistit, že Libanon nebude zcela ovládnut OOP). Bratrovražedná soupeřství mezi arabskými teroristickými skupinami, a mezi Araby, Druží a křesťany, proměnilo Libanon ve válečnou zónu a zničilo Bejrút.

Tak Arafatovi banditi systematicky zničili jedinou demokracii na Blízkém východě s výjimkou Izraele. Když si libanonský prezident stěžoval u Spojených národů na to, že OOP ničí jeho zemi, jeho volání se nedostalo sluchu. Arafatovi bylo umožněno pokračovat v teroristických operacích proti Izraeli bez jediné námítky, a ještě méně odsouzení, ze strany Západu. Když ale Izrael podnikl odvetu, jeho vláda byla odsouzena za porušení teritoriální integrity suverénního státu Libanon.

Arafatova moc a vliv vzrostly natolik, že byl schopen vytvořit vojenskou sílu rovnou malé, ale dobře vyzbrojené armádě: s tanky, dělostřelectvem, protiletectvým a protitankovými zbraněmi, raketami krátkého a středního doletu, a desítkami tisíců vyzbrojených mužů.

S takovouto operační základnou, finanční podporou od Saudů, a se spojenectvím se sovětským blokem, Arafatova prestiž rychle rostla, stejně jako jeho moc v arabském světě. Po ponižující porážce Egyptu a Sýrie v roce 1973 v jejich útočné válce proti Izraeli měl Arafat tu čest být jediným arabským vůdcem, který byl schopen vést úspěšné vojenské útoky proti Izraeli. OOP byla takřka celosvětově uznána za palestinskou vládu v exilu a Arafat za jejího de facto vůdce. Politická strategie, kterou se Arafat naučil od svých

komunistických učitelů, přinášela ovoce. Byl zanedbaným, ale vytrvalým a odvážným malým mužem, který vedl utlačované, ochuzené lidi bez domova v jejich zoufalém boji o národní sebeurčení. A v očích světa byl tento vrah školáků nejsilnější vojenskou silou na Blízkém východě.

Rada, kterou dal Ho Či Min Abu Iyadovi o proměně teroristické války na klasickou levicovou kauzu, byla zavedena do praxe, a uspěla lépe, než kdokoliv očekával. Prvním milníkem byl Arafatův výstup před shromážděním Spojených národů 13. listopadu 1974. Arafat pronesl před celým světem devadesátiminutovou řeč, ve které uvedl základní témata, která představovala náčrt jeho prohlášení až do jeho smrti. 1) Sionismus a Izrael jsou ďábelští, imperialističtí, kolonialističtí a rasističtí, zkrátka příliš špatní, než aby se jim dovolilo existovat. 2) Palestinci jsou klasickou obětí třetího světa, obětí kolonialistického utlačování, rasistické okupace, západního imperialismu a apartheidní diskriminace, ačkoliv až do roku 1956 neexistoval žádný palestinský stát a žádné palestinské národní hnutí. A ačkoliv až do roku 1967 (do prohrané útočné arabské války proti Izraeli) byly Západní břeh a Gaza pod arabskou vládou. 3) OOP byla předvojem palestinských bojovníků za svobodu, nikoliv teroristů, což byla evidentní lež.

Arafat držel v jedné ruce olivovou větvičku a v druhé pistoli. Pokud si nezíská podporu světa v palestinském boji za národní sebeurčení, svět bude zodpovědný za katastrofální krveprolití, které bude následovat. Arafat prohlásil (lživě), že palestinská národní identita je prokázaným historickým faktem (neexistuje žádný kulturní, etnický nebo jazykový rozdíl mezi Palestinci, Syřany a Jordánci, jejichž státy byly vytvořeny britskými a francouzskými imperialisty). Také si vynucoval právo na návrat pro palestinské uprchlíky, o kterém tvrdil, že bylo kanonizováno mezinárodním právem a rezolucemi OSN. Neexistuje ale právo na návrat pro ty, kteří byli poraženi v útočné válce. Milióny Němců byly například přesídleny z jejich dávných domovů ve východním Prusku jako náhrada Polákům za škody způsobené jim v druhé světové válce. Západní břeh a Gaza byly využity ve třech válkách proti Izraeli během doby kratší než jedna generace.

Nakonec Arafat argumentoval, že OOP, bez ohledu na skutečnost, že jejím jediným cílem bylo zničení jednoho ze států

OSN, je právoplatným zástupcem palestinského lidu, a jako taková si zaslouží rovnoprávné členství v OSN a dalších mezinárodních fórech.

Arafat byl váženým hostem OSN pouhých osmnáct měsíců poté, co jeho stoupenci vzali během mnichovské olympiády za rukojmí izraelské atlety a zavraždili je, a bez ohledu na to, že jeho vojenské oblečení a militaristické řeči zásadně porušovaly stanovy, pravidla a cíle instituce. S výjimkou zástupců Spojených států a Izraele se mu dostalo potlesku vstaje. OOP se u OSN stala oficiálním pozorovatelem a o rok později OSN schválila svojí nejhanebnější rezoluci, když vyhlásila, že "sionismus je rasismem", a učinila tak z židů jediný národ na zemi, jehož národně osvobozené hnutí odsoudila. OOP získala plné členství v Hnutí nezúčastněných zemí a v pozdních sedmdesátých letech 86 zemí OOP - teroristickou organizaci - uznalo, zatímco pouze 72 zemí uznalo demokratický stát Izrael.

Se vstupem saudské královské rodiny se svými neomezenými fondy do světa médií v roce 1974 začala většina západních médií podřizovat své články o Blízkém východě arabským propagandistům. Tak začal světový tisk sloužit jako hlavní podpora pro lži, které Arafat a entuziastičtí akademici OOP šířili o své historii a programu.

Historicky měla OOP devět hlavních zdrojů příjmů. Arafat kontroloval všechny z nich, ať už přímo nebo nepřímo, což znamená, že měl vždy přímo k dispozici stovky tisíců dolarů, a stovky milionů na bankovních účtech. Tyto fondy pocházely z arabských států podporujících teroristické aktivity; z daní Palestinců žijících v zahraničí; od Spojených národů a Evropské unie; z úplatků od korporací a suverénních států v arabském světě, Ásii a Evropě jako výpalné za nepodnikání teroristických akcí na jejich území; peníze z nelegálního obchodu se zbraněmi; praní peněz a padělání; obchodu s drogami a krádeží automobilů. Nelegální aktivity OOP zasahovaly do všech představitelných oblastí zločinu a jejich oběťmi byli místní Palestinci, palestinská diaspora, arabské, evropské a izraelské firmy. Neexistují žádné záznamy o celkových příjmech z těchto aktivit, ale odhaduje se, že šlo o desítky miliard dolarů ročně.

Dalším zdrojem příjmů byly pro Arafata a jeho přátele peníze určené pro pomoc palestinským uprchlíkům. Prostřednictvím

UNWRA dodala OSN palestinským uprchlíkům v průběhu let miliardy dolarů. Většina těchto peněz skončila u OOP a ve vojenských výcvikových zařízeních v uprchlických táborech. Protože byla OSN řízena arabským blokem, pro monitorování těchto fondů se neudělalo nic. Značná část těchto peněz byla poskytnuta Spojenými státy a Evropskou unií (ultrabohatí ropní šejkové poskytli v ročním průměru méně než tři procenta).

S penězi, které odčerpal z těchto podniků OOP, se stal Arafat jedním z nejbohatších lidí na světě, a několikrát vybudoval ozbrojenou armádu, kterou potřeboval k vedení čtyřicetileté teroristické války proti Izraeli.

Tragicky, Západ obecně, a EU obzvláště, odmítali vidět jeho kriminální aktivity, ačkoliv věděli, že pouze jejich prostřednictvím je schopen pokračovat ve svých masakrech.

Nikdy to nebylo o míru nebo o státu na Západním břehu

Abba Eban jednou zavtipkoval, že Palestinci nikdy nepromarní příležitost promarnit příležitost. Ze západního pohledu vypadá tato poznámka jako přesná. Ale z Arafatova pohledu bylo to, co se Západu jevilo jako příležitosti, ve skutečnosti pastí, kterou bylo třeba se vyhnout za každou cenu. Mír s Izraelem by znamenal konec snu o osvobozené Palestině a konec Arafata jako osvoboditele. Mír tudíž nebyl na jeho programu nebo na programu OOP nikdy. Příležitosti k míru byly považovány za nebezpečné ohrožení cíle, od kterého Arafat nikdy neodstoupil: zničení Izraele. Jeho snaha o zmaření každé šance na mír po Šestidenní válce je ztělesněním jeho oddanosti terorismu do dosažení vítězství, které pro něj vždy znamenalo „osvobození“ Palestiny od řeky Jordánu k moři. Takto to nechápal pouze Arafat. Když si pohrával s myšlenkou přijetí Rogersova plánu v roce 1970, bylo mu vyhrožováno vraždou ze strany jeho vlastních sil z OOP a el-Fatah.

Pro ty, kteří rozuměli jeho cíli, nebylo žádným překvapením, když odmítnul pozvání Anwara Sadata, aby se připojil k němu a Menahemu Beginovi v Camp Davidu v roce 1979 k dohodě arabsko-

izraelského míru. Kdyby si zvolil podílet se na této dohodě, mohl být prezidentem palestinského státu na území Západního břehu a pásma Gazy. Sadatovo pozvání bylo pro místní vůdce na Západním břehu velmi přitažlivé. Arafat je ale zastrašil k mlčení, několik z nich zavraždil, včetně starosty Nablusu, a frustrovaní američtí a egyptští úředníci se je snažili přimět přemlouváním k připojení se k mírovým hovorům.

Arafat udělal všechno možné, aby tento plán zmařil. Jeho postoj mohl být alespoň částečně ovlivněn úspěchem islámského radikála ajatoláha Rudolaha Chomejního, který právě svrhnul v Íránu Šáha. Pokud mohl tento obskurní iránský duchovní svrhnout Šáha a držet po dobu 444 americké úředníky jako rukojmí, pak mohl Arafat také dostat v Palestině svůj díl (viz. Rubin a Rubin, Aburish).

O dva roky později Arafat úspěšně loboval za zamítnutí saudského mírového plánu předloženého na arabské konferenci ve Fezu v říjnu 1981. Ačkoliv podle tohoto plánu měly celý Západní břeh a pásmo Gazy přejít do Arafatovy správy a pod správu OOP s dohledem OSN, Arafat ho odmítl a přesvědčil k odmítnutí i ostatních dvacet arabských států. Podle něj mohla být Palestina obnovena pouze „ohněm a krví“.

V budoucnosti se stala tato pozice jeho charakteristickým znakem, zatímco nacházel jednu výmluvu za druhou pro své frustrované sponzory a stoupence, proč odmítl každý mírový plán, který mu byl nabídnut. Pro něj tyto plány nebyly příležitostmi ... byly pro něj hrozbou.

Jak Arafat budoval v jižním Libanonu svojí teroristickou armádu, Izrael přihlížel s obavami.

Nakonec v roce 1978 obsadila izraelská armáda Libanon a vyhnala OOP ze svých základen na jihu. O dva měsíce později se izraelské síly stáhly a předaly řízení OSN. OOP takřka okamžitě území znovu infiltrovala. Vojáci OSN nepodnikli nic, aby je zastavili, což stěží překvapí, protože sama OSN se před pěti lety přihlásila k terorismu. OOP znovu obnovila útoky na Izrael s lepšími zbraněmi a většími silami. Protože základny OOP byly úmyslně vybudovány v blízkosti stanovišť OSN a v libanonských vesnicích, izraelské možnosti odvety byly omezené. Izrael nechtěl bombardovat tyto základny a způsobit ztráty OSN nebo na civilním obyvatelstvu. V důsledku toho byly odvety Izraele většinou

neúčinné.

V červenci 1981 zprostředkovaly Spojené státy se skupou Arafatovou podporou zastavení bojů. Když byly útoky zastaveny, Izrael ukončil odvetné akce. OOP ale brzo tuto dohodu porušila více než 270 útoky během následujících jedenácti měsíců. Zemřelo 29 izraelských vojáků a více než 300 jich bylo zraněno.

Mezitím, v rozporu s dohodou o zastavení bojů, rozšířil Arafat své teroristické síly na více než 20000 mužů s dostatkem zbraní na vyzbrojení pěti oddílů, společně se stovkami ruských tanků, protiletectkých zbraní, minomety, raketami Katuša a sofistikovanými raketami země-vzduch. Izraeli bylo jasné, že Arafat se chystá na významné vystupňování války. A bylo to jasné i místním Libanoncům. Koncem roku 1981 utíkali po desítkách tisíc a mnoho z nich našlo útočiště v Izraeli.

2. června se skupina Abu Nidal pokusila o zavraždění izraelského velvyslance ve Velké Británii. Izrael podnikl 4. června odvetný útok, ale o dva dny později, když OOP podnikla masivní dělostřelecký útok na izraelské civilisty, podnikl Izrael plnou invazi do jižního Libanonu, operaci "Mír pro Galilej". Přišel čas na zbavení se invazní armády OOP.

Ale zatímco Arafata za obsazení a zničení Libanonu nikdo nenapadl, Izrael byl za svůj odvetný úder okamžitě kritizován. Ale jak poznamenal Henry Kissinger, „žádný suverénní stát nemůže donekonečna tolerovat hromadění vojenské síly u svých hranic určené k jeho zničení ... (a provádějící) ... pravidelné ostřelování a nájezdy.“ Izraelská invaze byla preventivní a obranná a její příčinou byla eskalace hrozby představované Arafatem a OOP. Pokud vám někdo míří pistolí na hlavu, nebudete čekat až vystřelí, než podniknete obrannou akci.

Syrská diktatura se k válce rychle připojila. Posílila svojí okupační armádu z 25000 mužů na 40000 a vyhradila proti Izraeli vzdušné a protivzdušné síly. Sýrie rychle přišla ve vzdušných soubojích o stovku letadel. Izrael přišel o jedno. Izraelská letadla zničila všechna syrská protiletectká postavení. Sýrie poté držela všechny své síly mimo budoucí boje, zůstala ale ve východním Libanonu.

Přeživší teroristé z OOP utekli do Bejrútu a ponechali Izraeli úplnou kontrolu nad jižní částí země. Libanonci se vrátili do svých

domovů, farem a vesnic, a otevřeně oslavovali odchod OOP. Izraelské vojáky vítali květinami a šampaňským. Viděli Izraelce jako osvoboditele, ne jako útočníky.

Izraelský úder v Libanonu představoval bleskový úspěch. Síly OOP, ačkoliv čítaly desetitisíce plně vyzbrojených mužů, s obrněnými jednotkami a dělostřelectvem, byly proti Izraeli neúčinné. Ačkoliv Sýrie udržovala ve východním Libanonu okupační sílu v počtu 40000 mužů, její ostrá porážka ve vzdušném i pozemním boji vedla k její neochodě zasahovat do postupu Izraelců.

Po týdnů války měl Izrael pod kontrolou celý jižní Libanon. Jeho tanky a dělostřelectvo obklíčily Bejrút a uvěznilo v něm Arafata a asi 15000 palestinských teroristů společně s půl miliónem Libanonců. V tomto okamžiku učinilo izraelské vysoké vedení osudové rozhodnutí. Invaze měla kódové jméno „Borovice“, se dvěma fázemi: „malé borovice“ a „velké borovice“. Cíl první fáze, vypuzení OOP z jižního Libanonu, byl naplněn. Nyní armáda začala druhou fází, vypuzení OOP z Libanonu a vytvoření libanonské vlády, která by s Izraelem uzavřela mír.

Za tímto účelem spolupracovat tajně Ariel Sharon, tehdy ministr obrany, s Bashirem Gemayelem, vůdcem Libanonských křesťanských maronitských falangistických sil. Gemayel souhlasil s podniknutím útoku na OOP v Bejrútu, pokud by dostal podporu pro vytvoření křesťanské vlády se sebou jako s její hlavou. Gemayel se rozplýval na politickou částí plánu. Nicméně když došlo na vojenskou část akce, odmítl poslat své vojáky. Byl evidentně ochoten nechat bojovat Izrael, vědom si toho, že i bez jeho vojenské spoluúčasti ho Izrael stále bude podporovat jako hlavu první libanonské vlády, která bude ochotná uzavřít s Izraelem mír. Takže Sharon byl ponechán v neočekávaně překerní situaci. Aby dokončila druhou fází invaze, musela by izraelská armáda útočit proti silám OOP v západním Bejrútu. Protože OOP systematicky používala civilisty jako živé štíty, taková ofenziva by způsobila citelné ztráty jak na izraelských, tak na libanonských životech.

Aby omezil ztráty na životech, spustil Izrael kampaň psychologické války. Pomocí megafonů a letáků vyzýval libanonské civilisty, aby opustili oblasti držené OOP a varoval, že jedinými možnostmi pro OOP jsou kapitulace nebo její zničení. Byly přerušeny dodávky vody a elektřiny, které však byly brzy obnoveny

na nátlak prezidenta Spojených států Reagana, který se obával vzniku humanitární krize. Začalo ostřelování a vzdušné bombardování. Arafat, který si byl vědom citlivosti Izraele na civilní ztráty, odpověděl, že on a jeho teroristické jednotky budou pokračovat v používání civilistů jako živých štítů, a promění Bejrút v „další Stalingrad“. Tento výraz byl dobře vypočítanou rudou vlajkou pro jeho levicové stoupence po celém světě.

Sharon tvrdil, že Arafat blufuje a pokračoval v ostřelování a bombardování. Teroristé si ani v nejhrošších nočních mürách nedokázali představit, že by byl Izrael ochoten pokračovat v takovémto náporu s vědomím, že způsobí rostoucí množství civilních obětí. Ale s pomocí jeho levicových sympatizantů se propagandistická kampaň OOP před soudem světového veřejného mínění začínala konečně vyplácet. Mnoho Izraelců a Američanů nebylo ochotno podporovat rostoucí množství civilních obětí, i když si je Arafatova taktika používání civilistů jako štítů vynutila.

V polovině července měla OOP dost, ale Arafat nebyl v žádném ohledu poražen. Jako vojenský vůdce znovu naprosto selhal. Když Sharon oblehl Bejrút, byl paralyzován nerozhodností a zahrával si s neochotou Izraele způsobovat civilní oběti. Prohrál. Věděl ale, že má sympatie evropských a amerických vůdců, kteří vyjadřovali znepokojení nad stovkami mrtvých libanonských civilistů. Hodil vinu za civilní oběti na Izrael a uchýlil se k prezidentu Reaganovi, který poslal Phillipa Habiba, aby zorganizoval bezpečný odchod OOP z Libanonu. Samotná izraelská vláda váhala. Nebyla ochotná zabít Arafata na základě problematické teorie, že by byl nahrazen ještě méně kompromisními silami. Zdálo se, že Arafatově propagandě uvěřili i Izraelci.

Žádná země nechtěla Arafata a jeho vojáky přijmout. Po týdnech vyjednávání našel Habib konečně řešení. Evropští a američtí vojáci budou dohlížet na evakuaci a teroristé OOP budou rozděleni. Někteří do Sýrie, Íráku a Jemenu; ale většina (8500) odešla s Arafatem 30. srpna 1982 do Tuniska.

14. září naděje na mírovou dohodu s Libanonem zemřela, když byl Bashir Gemayel zavražděn.

Arafat byl poražen, ale se spoluúčástí Spojených států a Evropy mohl žít, aby mohl ve svém boji pokračovat později. Více než to, z vojenské porážky byl opět schopen vytěžit politické vítězství. Izrael

sledoval, jak jeho vojenský triumf proměnil teroristy v oběti a vítěze v obžalované. Šlo o rozhodující moment v propagandistické válce kterou inspirovali Ho Či Min a KGB a která proměnila Arafata z teroristy v bojovníka za svobodu.

Exil Arafata nezastavil v pokračování ve svém programu. Stále měl přátele na vysokých místech, obzvláště v Íránu, Lýbii, Íráku a Sovětském svazu a mezi některými politickými vůdci v západní Evropě. S jejich podporou byl schopen podniknout mnoho útoků, především proti židům a Izraelcům v Evropě. Jako pán klamu a přetvářky hodil vinu na Mossad a prohlásil, že šlo propagandistická spiknutí za účelem zvýšit ochotu židů emigrovat do Izraele (viz. Rubin a Rubin). Instruktoři a ozbrojenci el-Fatah byli také zapojeni do bombardování kasáren amerického námořnictva v Bejrútu v říjnu 1983, které provedla islámistická jihádistická skupina Hizballáh (241 Američanů zabito a několik stovek zraněno).

Po rocích těchto útoků odpověděl Izrael vzdušným úderem na Arafatovo sídlo v Tunisku, při kterém zabil 75 mužů. Arafat utekl z jedné budovy pouhých sedm minut před tím, než byla zničena izraelskými bombami. Po tomto těsném úniku o sobě vytvořil legendu, že jako „muž osudu“ požíval zvláštní božské ochrany a šestého smyslu předvídavosti.

První intifáda

Poté, co těsně unikl smrti, se Arafatovi naskytla příležitost, která předurčila zbytek jeho kariéry. Po automobilové nehodě v Gaze, při které židovský řidič ztratil vládu na autem a smrtelně zranil čtyři Araby, podnikla palestinská mládež útok pomocí kamenů na izraelské vojáky hlídkující na tomto území. Tyto nepokoje se staly známými jako intifáda (doslova „otřesy“) a Arafata zcela překvapily. Když intifáda přerostla do revolty a tyto „dětí kamení“ (jak byli tito kamení házející teenageri nazýváni) začaly být využívány teroristickými střelci jako živé štíty, Arafat věděl, že se dostal do problému. Daleko v Tunisku a bez kontaktu s populací, po které chtěl, aby ho přijala za svého vůdce, tápal po strategii, která by přinutila svět myslet si, že je ve velení.

Jeho strategií byla mírová iniciativa OOP. Usmíří si Spojené státy tím, že uzná Izrael, ale do svého prohlášení vloží dostatek protiizraelské rétoriky, aby přesvědčil své teroristické kolegy, že se svého boje nevzdal. Protože OOP byla teroristickou skupinou, USA ji stále odmítaly uznat. Prezident Reagan ale požádal svého bezpečnostního poradce Colina Powela, aby prozkoumal možnost, zda OOP nemůže splnit požadavky amerických zákonů na navázání formálních vztahů se Spojenými státy. Arafat byl nadšený, ale někteří z jeho přísnějších stoupenců oponovali každému pohybu, kterým by mohl odmítnout terorismus.

Abyste udržel své poručíky v řadě a aby udržel prezidenta Reagana v dojmu, že je oddaný zahájení mírových hovorů s Izraelem, Arafat pronesl v Evropě sérii projevů, v angličtině a francouzštině, používaje dvojsmyslů a přereků k tomu, aby se vyhnul jakýmkoliv jasným slibům. Na jednu stranu odsoudil terorismus, ale na druhou prohlásil, že OOP není teroristickou organizací a její akce proti židům a Izraeli jsou částí legitimního boje za svobodu. Při jedné příležitosti klopytnul v anglické výslovnosti a místo „zříkáme se terorismu“ řekl „zříkáme se turismu“. Nikdy nezmínil, a nikdo ze Západu se neobtěžoval se informovat, že podle svých stanov se mohla zřici terorismu pouze OOP. Arafat toto rozhodnutí sám provést nemohl. Všechna Arafatova prohlášení, ať už byla vyslovena správně nebo ne, byla tudíž bezcenná - ve skutečnosti si toho byl zřetelně vědom. Mezitím různé frakce OOP pokračovaly v teroristických útocích proti Izraeli.

Touha Washingtonu po míru byla ale dostatečně silná, aby tohoto „nového“ Arafata a „novou“ neteroristickou OOP přijal. Proces, který povede k Arafatově návratu k moci prostřednictvím mírového procesu v Oslu, se rozběhl.

Z Madridu do Osla

Nyní Arafata potkaly dvě katastrofy, obě v roce 1991. První byla válka v Zálivu, která začala, když Sadám Husejn napadl Kuvajt. Protože Arafat udržoval se Sadámem spojenectví od začátku osmdesátých let, kdy začal Írák svojí osmiletou válku s Íránem,

Arafat ho během války v Zálivu podporoval a ztratil tak tvář, když iráčtí vojáci potupně utíkali před americkými vojáky. Ještě hůře, takřka čtyřista tisíc Palestinců žijících v Kuvajtu hlučně Sadáma a jeho invazi podporovalo, takže kuvajtský emír neztrácel čas a všechny je poslal do vyhnanství několik týdnů poté, co obnovil svojí moc.

Tato informace o etnické čistce se nikdy nedostala na obrazovku žádné nevládní organizace nebo skupiny zabývající se lidskými právy, pro Arafata a OOP se ale stala velkým problémem. Desítky tisíců Palestinců, kteří pravidelně přispívali částí svých příjmů do pokladny OOP, nejen že přišly o své kuvajtské příjmy, ale i o své domy, bankovní konta, automobily, nábytek a v některých případech i o své šaty a šperky. Co více, státy zálivu přestaly Arafatovi přispívat stovkami milionů dolarů kvůli jeho prosadámovské politice. Odhady se různí, OOP ale mohla Sadámovou porážkou přijít o více než deset miliard dolarů.

Druhou katastrofou byl nástup Hamasu. Vytvořen v pásmu Gazy jako islámistická teologie osvobození, se Hamas pokoušel přinést jak oživení islámu, tak intenzifikaci teroru vůči Izraeli. Za cíl prohlásil zničení Izraele a jeho nahrazení islámským státem. Ironicky byl Hamas původně Izraelem podporován, protože izraelská vláda si myslela, že náboženské hnutí bude protiváhou světské OOP. Hamas kázal fundamentalistický islám Arabům, které popuzovala marxistická ideologie sdílená existujícími teroristickými skupinami. Nicméně v roce 1991 se stal Hamas divoce populárním a představoval hrozbu pro Arafatovu vůdčí pozici v palestinské kauze (viz. Karsh).

První intifáda přesvědčila izraelskou vládu, že nemůže pokračovat v udržování tří milionů Palestinců ve stavu národnostního spánku. Bushova administrativa ve Washingtonu rychle zapoměla na Arafatovu zradu během války v zálivu a použila získaný politický kapitál k nátlaku na Izrael, aby kvůli míru učinil ústupky. Zdráhavá vláda strany Likud podlehla americkému nátlaku a setkala se s arabskými zeměmi v Madridu.

Zástupci Palestiny byli pozváni jako součást jordánské výpravy, protože OOP byla stále oficiálně teroristickou skupinou, kterou Spojené státy odmítaly uznat, a Arafat nebyl pozván. Bez ohledu na své přemaskování z roku 1988, podnikla Arafatova OOP příliš

mnoho teroristických útoků a byla příliš neupřímná, než aby ji izraelská vláda uznala jako partnera k dohodám, a americká vláda souhlasila s jejím vyloučením.

V předvečer madridské konference zůstal Arafat osamocen. S nedostatkem finanční podpory, ostrakizován mnoha nedávnými spojenci, vyzýván novým konkurentem, šejkem Akhmedem Jásinem, jehož Hamas přinesl zuřivou konkurenci o roli vůdčího teroristy, a s porážkou jeho idolu a učitele Sadáma Husejna, se zdál být pohasínající hvězdou. Před dvěma lety sebou vzal pád berlínské zdi i Arafatova největšího spojence, sovětský blok. Odstoupení komunistického diktátora Ceausesca se zdálo být předzvěstí potupného konce Arafatovy kariéry jako duchovního otce moderního terorismu, masového vraha oslavovaného v arabském světě, George Washingtona palestinského lidu.

Když byl postaven před možnost, že madridská konference vytvoří šanci palestinské autonomie bez něj, pocítil Arafat potřebu udělat něco radikálního. V září 1991, pouhý měsíc před madridskými rozhovory, přesvědčil dvacáté zasedání Palestinské národní rady v Alžírsku, aby schválila oficiální palestinskou účast na madridské konferenci. Nyní se stali v Madridu on a OOP de facto klíčovými hráči, ačkoliv byli Izraelem a Spojenými státy vyloučeni.

Pro Izrael i Spojené státy to bylo velké překvapení. Ačkoliv Izrael i Spojené státy povzbuzovaly a přemlouvaly zástupce ze Západního břehu, aby přistoupili k podstatným vyjednáváním s Izraelem ohledně své autonomie, Palestinci odmítli. Během konference létali několikrát týdně, někdy i denně, mezi Madridem a Tuniskem, aby se radili s Arafatem. Arafat se účastnil konference jako nepřítomný delegát. Palestinští zástupci se nedokázali zbavit své loajality vůči svému teroristickému vůdci.

Ve svém osobním životě si Arafat vzal v lednu 1992 za ženu Suhu Tawil, křesťanskou Palestinku zpoloviny starou jako on. Jejich jediné dítě, dcera Zahwa, se narodila v roce 1995 v Paříži. V dubnu 1992 málem zemřel při nehodě letadla nad Lýbijskou pouští. Někteří životopisci se domnívají, že příznaky třasu rukou, postupné ztráty paměti, koktání a nekontrolovaného pohybu rtů, když mluvil, mohou být následkem poškození mozku utrpeného při nehodě.

Oslo: trójský kuň

Madridská jednání osudově přesvědčila některé izraelské vůdce, že Izrael nemá jinou možnost, než přizvat Arafata k rozhovorům. Tak bylo připraveno jeviště pro jednání v Oslu.

Když se vláda strany Likkud zdráhala přistoupit k zásadnějším mírovým jednáním s arabskými vůdci, izraelská veřejnost ji v červenci 1992 nahradila liberálnější labouristickou vládou s Jichakem Rabinem. Rabin slíbil vyvinout velkou snahu o dosažení míru. Krátce poté se zástupci Izraele a OOP setkali k tajným jednáním v Oslu. Do té doby neexistovaly mezi izraelskou vládou a Arafatem žádné oficiální kontakty. V květnu 1993 se jednání dostala do stavu, kdy je bylo možné zveřejnit. Obě strany se obrátily na potěšeného prezidenta Clintona.

Po dalších měsících jednání a dohadování se o detaily byly obě strany připraveny k dohodě. 9. září 1993 předal „nový“ Arafat Rabinovi podepsaný ručně psaný dopis, ve kterém prohlašoval, že on a OOP se provždy zdrží terorismu a násilí a všechny neshody se budou řešit vyjednáváním. Toto gesto Rabina přesvědčilo, že Arafat vážně stojí o uzavření míru. A 13. září 1993 si potřásli rukama (pro Rabina nechutný akt, vzhledem k tomu, kolik nevinné krve bylo na Arafatových rukách), zatímco prezident Clinton zářil a událost byla celosvětově vysílána.

Deklarace principů, první stupeň ujednání, který byl podepsán, ukládal Izraeli dlouhou řadu povinností zahrnujících postupné stažení ze Západního břehu a pásma Gazy, podporu nově vznikajícího palestinského státu, smlouvy o daních a vodě, výcvik a vyzbrojení nově vzniklé Palestinské národní samosprávy a jí určené protiteroristické policie, a výchovu izraelské veřejnosti, aby pohlížela na OOP (nyní Palestinskou národní samosprávu, dále PNA) jako na mírového partnera.

Závazky PNA, vedené Arafatem, bylo ukončení teroru, zastavení podněcování k násilí, vytvoření státu s demokratickými volbami a jednajícího v souladu se zákony, výchovu palestinských dětí, aby pohlížely na Izrael jako na mírového partnera, a mírová spolupráce s Izraelem. Protože ukončení terorismu bylo pro Izrael primárním cílem, Izraelci souhlasili s tím, že CIA vyzbrojí a vycvičí 25000

palestinských policistů, a v případech nutnosti jim umožní použití síly ke kontrole Hamasu a dalších disidentských teroristických frakcí.

Na samém počátku realizace ujednání bylo více než 96 procent Palestinců na Západním břehu a v Gaze umístěno pod vládu Arafata a PNA, pokud šlo o civilní záležitosti, zatímco bezpečnostní záležitosti byly řízeny společně Izraelem a PNA. Bezprostředně po Oslu stáhnul Izrael své síly z pásma Gazy a oblasti Jericha. 28. září 1995 opustil poslední tank Ramaláh. O rok později opustila většina Izraelských sil Hebron.

Jak PNA vytvářela vládní infrastrukturu a vnášela vládu zákona do jí kontrovaných území, mělo teoreticky stále více a více území přecházet pod přímou a úplnou jurisdikci PNA. Teoreticky měla po zhruba pěti letech všechna území přejít po vládu PNA, jak Izrael a PNA spěli ke konečným dohodám.

Dohoda z Osla dohoda se nezmiňovala o izraelských osadnících. Mezi šestnácti opatřeními, které měly vést k vybudování důvěry a byly diskutovány ústně, bylo zahrnuto utlumení osidlování. Ale tato opatření vyžadovala akci obou stran, a nejdůležitější požadavek na Arafata - požadavek, který nikdy nesplnil - byl zastavení terorismu.

Arafat ve skutečnosti nikdy neočekával, že mírová jednání v Oslu by mohla vést k míru se státem Izrael. Ve stejný den kdy v zahradě Bílého domu podepsal Deklaraci principů, se Arafat objevil na jordánské televizi v přednatočeném rozhovoru. V arabštině vysvětlil svým palestinským stoupencům: “Protože nemůžeme porazit Izrael ve válce, musíme to udělat postupně. Vezme si všechny části Palestiny, které budeme moci, vyhlásíme zde samostatnost, a použijeme je jako odrazový můstek k tomu, abychom si vzali víc. Až přijde čas, vyzveme ostatní arabské národy, aby se připojily ke konečnému úderu na Izrael.”

V johannesburské mešitě, měsíc po podepsání smlouvy, Arafat znovu prohlásil (aniž by si byl vědom toho, že je nahráván), že smlouva byla pouhým prostředkem k umožnění džihádu proti Izraeli. Později, když na to byl tázán, uvedl, že použil termín džihád ve svém nejpozitivnějším významu: jako boj proti negativním vnitřním silám. Takže Arafat představil sám sebe jako „džihádistického“ bojovníka za mír.

Ale Faisal Husseini (jeden z nejvyšších mluvčích OOP) vyjasnil celému světu význam dohod v Oslu v rozhovoru pro egyptský deník el-Arabi (24. června 2001): „Kdyby si USA a Izrael před Oslem uvědomili, že všechno, co zbylo z palestinského národního hnutí a panarabského hnutí, je dřevěný kuň jménem Arafat ... nikdy by neotevřeli své opevněné brány a nepustili ho dovnitř ... dohody v Oslu, a jakékoliv jiné dohody, jsou pouze dočasným opatřením, pouze krok k něčemu většímu. ... odlišujeme dlouhodobé strategické cíle od částečných politických cílů, které jsme byli dočasně přinuceni přijmout kvůli mezinárodnímu nátlaku ... Naším konečným cílem je osvobození celé historické Palestiny, od řeky Jordánu ke Středozemnímu moři“; jinými slovy, celého státu Izrael.

Labouristická vláda Izraele a Clintonova administrativa se rozhodli tato prohlášení ignorovat. Pokud by je přijali, znamenalo by to konec mírového procesu a obě strany doufaly v mír. Namísto toho postavila dohoda do čela vznikajícího palestinského státu teroristu.

Výsledky byly předvídatelné (a mnohokrát předpovězené). Během pěti let od uzavření smlouvy došlo k více teroristickým útokům na Izrael než za předchozích dvacet let. Hamas a Arafat spolupracovali, takže Arafat mohl tajně sponzorovat a vyzbrojovat Hamas, a Hamas pak prováděl útoky na autobusy a střelbu z projíždějících aut, zatímco Arafat krčil rameny a říkal: „To je Hamas, ne OOP. Co můžu dělat?“ I poté, co byly policejní síly PNA rozšířeny na 42000 tisíc mužů, vyzbrojeny a vycvičeny CIA v protiteroristické válce, Arafat stále nedokázal najít sílu ke kontrole Hamasu. Ve skutečnosti plánoval, financoval a dokonce řídil některé teroristické útoky a pak házel vinu na Hamas a další teroristické skupiny. Po další sérii setkání s Izraelem a Clintonem zopakoval svojí oddanost zastavení terorismu a dostalo se mu od Izraele dalších úlev.

Jakmile se jednání dostala příliš blízko k nějakému usnesení, Arafat zorganizoval teroristický útok a prohlásil se za nevinného, vědom si toho, že Izraelci pozastaví jednání, zatímco se budou rozhodovat o odpovědi na útok, a prezident Clinton je bude vyzývat k uměřenému řešení a uvědomění si toho, že „cyklus násilí“ nepovede k míru (viz. Ross a Brown).

Arafat používal stejnou teroristickou strategii i proti svým vlastním lidem. Když na něj Palestinský národní sněm příliš tlačil s požadavky na demokratizaci nebo na prosazení zákonů, které se mu nelíbily, vytvořil stav ohrožení provedením teroristického útoku, vědom si toho, že díky izraelské odplatě může odvrátit reformní nátlak prohlášením: „Naši lidé umírají na ulicích, bojujeme s izraelskými vojáky dům od domu, a vy chcete, abych se zabýval puntičkářskými právními detaily?“ (viz. Brown a MEMRI klip 376). Tato taktika zabrala vždy (viz. Brown).

Arafat byl společně s Jichakem Rabinem navržen v roce 1995 na Nobelovu cenu míru.

Možná se nikdy nedozvíme, proč se Palestinský národní sněm a další palestinské skupiny, které se snažily o demokracii a konec Afaratova zločinného režimu, nikdy Arafatovi nepostavily a nevyužily legitimní moci, kterou jim zaručovala dohoda z Osla a volby v roce 1996. Neudělaly to (viz. Brown). Zůstal u moci jako předseda dlouho poté, co jeho pětiletý mandát skončil; a nikdo z PNA ani odjinud nenašel ani odvalu poukázat na to, že od ledna 2001 do smrti zastával svůj úřad nelegálně.

Výchova národa teroristů

Jedním z nejodpornějších aspektů Arafatovy vlády po Oslu byl vzdělávací systém, který PNA vytvořila pro systém základních škol na Západním břehu a v pásmu Gazy. Bez ohledu na závazek vychovávat děti k přijímání míru s Izraelem, v učebnicích, školní osnově, výukových aktivitách a dokonce třídní výzdobě, se palestinské školy staly továrnou na produkci teroristů a sebevražedných útočníků. Od pěti let věku byly palestinské děti vychovávány na dietě nenávisti k Izraeli a ideologii, která tvrdila, že nejnádhernější věcí, kterou může mladý palestinský patriot udělat se svým životem, je zemřít při obraně své země a vzít sebou tolik židů, kolik je jen možné.

Oficiální televizní programy, v hrůzostrašné proměně Sesame street (americký zábavný vzdělávací program pro děti - pozn. př.), používaly loutky, zvířata, lidi a rostliny, které učily palestinské děti,

že Izrael musí být zničen, židé zavražděni a Izrael vyhlazen. Mapy na stěnách a v učebnicích ukazovaly Palestinu jako stát, který se rozkládal od břehu řeky Jordán k moři. Písničky pro děti obsahovaly takové texty, jako „kupujeme si ráj židovskou krví“. Školní představení, natočená pro palestinskou televizi, obsahovala procítěné recitace pětiletých dětí, ve kterých v písních, tancích, básních a slovech vyjadřovaly nadšenou touhu napodobit sebevražedné útočníky, „mučednické“ hrdiny svých lidí.

Tato výchova ke genocidě se rozšířila i na dospělé obyvatelstvo. Televize pro dospělé, novinové články, rádiové programy, orchestrální skladby a dokonce i rodičí se palestinský filmový průmysl, zaměřily všechnu tvůrčí energii na vytvoření zprávy, že Izrael je dábelický, nenávidí islám, okupuje palestinskou domovinu (t.j. celý Izrael) a musí být zničen.

Když Clintonova administrativa v roce 1996 tlačila na Arafata kvůli používání násilí podněcujících textů v dětských učebnicích, nechal vytisknout nová vydání s více umírněnými protiizraelskými texty, ale s žádnou výchovou k míru nebo uznání existence státu Izrael. Stále to mohlo vypadat jako malý krok kupředu, až na to, že nové učebnice se nikdy nezačaly používat.

Mezitím se v dětských letních táborech palestinská mládež od předškolního věku po teenagery učila zacházet se zbraněmi, boji muže proti muži, používání nože a škrtidla, a věnovala se dalším aspektům bojového tréninku, společně s emočně nabitými písněmi vyjadřujícími touhu po mučednictví a ochotu vraždit pro svou zemi.

Přesně proto, že autoři dohody z Osla si byli vědomi potřeby vychovat další generaci k míru, požadovala tato dohoda, aby obě strany učily mír. Izraelské školy mír učily. Protože Arafatova ideologie byla oddána zničení židovského státu, palestinské školy ho neučily.

Camp David II: Arafatův zločin proti palestinskému lidu

Několik let po „mírovém“ procesu v Oslu, bez ohledu na stovky teroristických útoků, mnoho mrtvých a stovek raněných, zůstávalo

oficiální izraelskou linií, že Arafat je mírovým partnerem. Takovouto linii chtěla udržet i Clintonova administrativa, a ať už na Clintonův nátlak nebo z vlastní snahy, izraelská vláda tuto šarádu udržovala celé roky, bez ohledu na nekonečná zpravodajská hlášení, že Arafat řídí teroristickou válku, propouští vězně, které mu Izraelci předali (v souladu s dohodou v Oslu), odčerpává miliardy na své osobní účty a pro teroristické jednotky, a lže Clintonovi, Izraeli i svým vlastním lidem.

V listopadu 1995 byl izraelský předseda vlády Jichak Rabin zavražděn izraelským fanatikem, který považoval dohody v Oslu za zradu Izraele. V následujících květnových volbách se dostal k moci Benjamin Netanyahu s převahou méně než jednoho procenta. Bez ohledu na tři roky Arafatem podníceného a umožněného terorismu polovina izraelských voličů stále ještě věřila, že Arafat může přinést konec terorismu, a podporovala labouristického kandidáta Šimona Perese.

Netanyahu prohlásil, že bude jednat nezávisle na umírněné Clintonově administrativě a provede opatření nutná k ochraně Izraele před Arafatovými teroristickými útoky. Začal s odvetnými útoky, posílil protiarafatovskou rétoriku, a podporoval expanzi židovského osídlení na Západním břehu. Také začal vyvíjet nátlak na Arafata, aby začal jednat v souladu s dohodou v Oslu, obzvláště pokud šlo o „vězení s otáčivými dveřmi“, které Arafat provozoval a ze kterého se uvěznění teroristé dostávali na ulici během několika týdnů.

Při zpětném pohledu je jasné, že Netanyahu nikdy nepochopil, že jeho tvrdá rétorika Arafatovi přímo nahrávala. Dostal přesně to, co potřeboval, aby mohl držet své palestinské kritiky v úzkých, zatímco Clintona ztrácejícího doma a v Bílém domě důvěru, nedokázal Netanyahu přesvědčit, že za teroristickými útoky stojí Arafat (viz. Ross). To umožnilo Arafatovi posílit své svazky s americkým prezidentem. V roce 1996 přesvědčil zasedání Palestinského národního sněmu, aby zrušilo klauzuli ve stanovách OOP, která volala po destrukci Izraele. Z Clintonova pohledu to vypadalo jako pozitivní vývoj. V roce 1998 na konferenci ve Wye nepřistoupil Arafat na nic zásadního. Konference skončila bez jakéhokoliv ujednání a s velmi frustrovaným prezidentem Clintonem.

Tvrdý postoj nefungoval, takže Izrael znovu hlasoval pro kompromis volbou Ehuda Baraka, izraelského nejvíce vyznamenaného válečného hrdiny. Barak měl Clintonovu důvěru a své výhody obratně využíval. Bez ohledu na Arafatovy protesty souhlasil Clinton s významnou konferencí v Camp Davidu.

Barak přišel s komplexním mírovým plánem, mapami, diagramy, tabulkami a množstvím pobočníků, aby se zabývali každým představitelným problémem, který se mohl objevit při tom, co mělo být takřka úplným stažením z pásma Gazy a přibližně 97 procent Západního břehu. Izraelská osídlení měla být zrušena a jako kompenzace za tři procenta Západního břehu pod izraelskou kontrolou měl Izrael postoupit farmářskou zemi sousedící s pásmem Gazy (mapa plánovaného stažení a zrušených izraelských osídlení viz. Gilbertův Atlas).

Barak nabídl Arafatovi nejlepší nabídku, ve kterou by kdy mohl jakýkoliv palestinský vůdce doufat. Vyjednávání probíhala během dvou týdnů v červenci 2000. Během této doby Arafat použil všech svých manipulátorských triků, zdokonalených desetiletími klamných vyjednávání a falešných mírových procesů, aby frustroval a rozčiloval izraelské a americké zástupce. Jak popisuje americký vyjednávač Dennis Ross ve své utrápené podrobné zprávě, Arafat na něco jeden den přistoupil a tím přijal výměnou izraelský ústupek. O dva dny později se choval, jako by na nic nepřistoupil, ale nehodlal ustoupit od izraelských ústupků. Namísto toho jich požadoval více, aby znovu souhlasil s tím, co již předtím odsouhlasil. Byl to dobrý trik, pokud by s ním Arafat uspěl, a jemu se to málem podařilo.

Jak si Američané začínali uvědomovat, co se děje, Clinton začal být velmi rozčilený. Evidentně velmi doufal v Nobelovu cenu za mír, a jak se Arafat stával stále neústupnějším, pozoroval, jak tato naděje mizí v dáli, i když Barak činil stále více a více ústupků. Barak věděl, že pokud chce zůstat v úřadu, musí u mírového stolu zvítězit. Ze zoufalství souhlasil s věcmi, pro které by nemusel dostat podporu od izraelského parlamentu, ale bezvýsledně.

Na téma, proč Arafat nakonec řekl ne a odešel od stolu, bylo vypsáno mnoho inkoustu. Arafatovi obhájci snažící se otupit obvinění, že Arafat odmítl poslední šanci na mír, trvají na tom, že věci nebyly jasné, nic nebylo sepsáno, Barak byl podlý a měl příliš

velké požadavky. Ubohý pan Arafat neuměl dobře anglicky a obecně zde nebylo nic zásadního, s čím by mohl souhlasit. Objektivnější pozorovatelé, jako Deniss Ross, tyto výmluvy odmítli. Ve své autobiografii uvádí Clinton jasně, že Barak pouze dával, Arafat pouze bral, a stále mu to nebylo dost. V rozhovoru pro Business Week (21. ledna 2001) je Clinton citován, jak řekl samotnému palestinskému vůdci: „Arafate, je to všechno vaše chyba!“.

Evidentně nenapadnutelným zdrojem je rozhovor Elsy Walshové s princem Bandarem bin-Sultanen (bývalý velvyslanec Saudské Arábie ve Washingtonu). V rozhovoru se Walshová ptá prince na kontroverzi Camp Davidu II. Odpověď prince Bandara je jasná: během telefonické konverzace v předvečer podepsání smlouvy řekl princ Bandar Arafatovi, že jde o nejlepší nabídku, jakou kdy může palestinský vůdce dostat. Pak řekl Arafatovi, že pokud ji přijme, dojde k míru a saudská královská rodina ho bude podporovat. Pokud ji ale nepřijme, spáchá zločin vůči palestinskému lidu, dojde k válce a Saudové ho podporovat nebudou. Arafat skončil telefonickou konverzací s princem Bandarem s ujištěním, že Barakovu nabídku přijme. Poté ji odmítl. Princ Bandar uzavírá tím, že když zjistil, že Arafat nabídku odmítl, začal zuřit. Oznámil své rodině, že mu Arafat lhal, a neměl by dostat žádnou další podporu (viz. Walshová).

Pozorování prezidenta Clintona, Dennise Rosse a prince Bandara jsou mezi sebou navzájem konzistentní, a jsou v souladu i s poznámkou jednoho z amerických diplomatických pobočníků na závěr konference: „problémem nebylo, že Arafat nebyl ochoten udělat několik potřebných kroků, on se nepohnul z místa!“. Stejně tak množství arabských novin zaznamenalo Arafatovy pyšné výroky ke svým lidem po návratu na Západní břeh, že odmítl Barakovy nabídky a řekl Barakovi, aby „táhnul do pekla“, protože: „Nepřišel jsem vyjednávat. Přišel jsem přijímat!“

Druhá intifáda

Barak věděl, že po selhání jednání v Camp Davidu jsou jeho dny předsedy vlády sečteny. Mírový proces z Osla selhal. Arafat ho zmařil.

Izraelská levice léta Arafata obdivovala a slibovala svým stoupencům, že kdyby Izrael byl dostatečně štědrý, kdyby nabídnul správnou kombinaci ústupků, kdyby zrušil osídlení a předal diskutovaná území, došlo by v arabském světě a mezi palestinskými vůdci k radikálnímu posunu. Došlo by k posunu od teroru, který je Palestinci, ponechanými nesmlouvavými Izraelci bez naděje, používán pouze jako poslední možnost v jejich zoufalém boji za národní sebeurčení a mír. Arafatovým odmítnutím Barakovy nabídky se tyto politické argumenty zhroutily.

S Arafatovým odmítnutím nejlepší možné nabídky došli terorem vyčerpaní a zklamaní Izraelci k závěru, že pravice měla pravdu: na palestinské straně nebyl nikdo, s kým by se bylo možné dohodnout. Největší a nejtědřejší nabídka byla odmítnuta.

Ačkoliv dohoda z Osla stále formálně platila, v okamžiku, kdy Arafat opustil Camp David, začal spřádat plány na druhou intifádu. Jak můžeme zjistit z tohoto bezděčného prořeknutí se Imada Falouji, ministra PNA, na sjezdu v Gaze v prosinci 2000: „Palestinský ministr v pátek prohlásil, že povstání proti Izraeli, ke kterému došlo před pěti měsíci, bylo naplánováno poté, co selhaly mírové hovory v červenci, v rozporu s tvrzením, že šlo o spontánní akci Palestinců. Ministr spojů Ihmad Falouji řekl během sjezdu OOP, že by bylo chybou si myslet že povstání, během kterého bylo zabito více než 400 lidí, bylo vyvoláno návštěvou předsedy vlády Izraele Ariela Sharona v mešitě Al-Aqsa na konci září.“

Když se Arafat vrátil z Camp Davidu, dal příkaz k přípravě velké teroristické války, která mu měla, jak věřil, vyhrát na bitevním poli to, co nemohl dostat u jednacího stolu: Palestinu od Jordánu k moři. Čekal na dobrou omluvu, tak aby mohl hodit vinu jako vždy na Izrael.

Příležitost byla poskytnuta v září Barakovým konkurentem na post prezidenta Arielem Sharonem. Aby demonstroval voličům, co myslel tím, když řekl, že jako předseda vlády nepřistoupí na žádné další Arafatovy triky, vystoupal 28. září 2000 na Chrámovou horu. Doprovázen stovkami izraelských a palestinských strážců podnikl cestu k chrámu, která měla přitáhnout pozornost. Došlo k několika rvačkám a protidemonstracím, ale jinak k ničemu vážnému.

Až druhý den, 29. září 2000, došlo k masivním nepokojům na Chrámové hoře a jinde ve východním Jeruzalémě a na Západním

břehu. Desítky lidí byly zabity a stovky zraněny. Arafat tento den vyhlásil palestinským „dnem hněvu“.

Vina byla hozena na Sharona, neboť vystoupil k chrámu a tak se postavil proti jemnému náboženskému citu Palestinců. Chrátová hora (známá také v arabštině jako al-Haram esh-Sharif, Vznesená svatyně) je ale posvátná pro všechna tři hlavní náboženství. Dvě z nich, judaismus a křesťanství, jsou ochotné ho sdílet s ostatními. Islám ne. Muslimští náboženští a političtí vůdci trvali od ranného středověku na tom, že posvátná oblast nebude pro židy přístupná (a často ani pro křesťany), protože nemuslimové údajně posvátné místo znečišťují.

Po šestidenní válce byl Izrael ochoten uspokojit tuto část muslimského náboženského apartheidu, aby se zlikvidoval potenciální zdroj napětí mezi muslimy ohledně izraelské vlády nad městem. Sharonův smělý tah byl jasným politickým prohlášením, znovupotvrzením práva židů na tuto nejposvátnější svatyni judaismu. Aby si Sharon zajistil, že zůstane na správné straně zákona a zvyků, získal si povolení ke vstupu jak od Baraka, tak i od vůdce mešity al-Aksa. Jeho návštěva byla autorizovaná. Šaron si ale neuvědomil, že byl vybrán Arafatem za viníka druhé intifády.

Arafat zorganizoval, podporoval, financoval a plánoval většinu teroristických útoků, které následovaly. Další koordinoval s Hamasem (v proslovech se často na zakladatele Hamasu šejka Akhmeda Yassina - který byl osobně zodpovědný za více než tři sta vražd izraelských civilistů - odkazoval jako na „našeho drahého, drahého, drahého přítele“) tak, aby z těchto útoků nemohl být viněn.

S druhou intifádou eskaloval Arafat terorismus z „málo intenzivního konfliktu“ v plnohodnotnou válku. Palestínští teroristé podnikali až 24 útoků denně. Izraelská armáda byla schopná zastavit většinu z nich před dosažením cíle, krveprolití bylo ale stále devastující. Sebevražedné útoky, automobilové bomby, útoky ostřelovačů, střelba z projíždějících aut, ubodávání a únosy stály životy stovek lidí a zranily tisíce. Od 9. září 1993, kdy Arafat podepsal, že se vzdává terorismu a on i jeho stoupenci jsou oddáni míru s Izraelem, došlo k takřka 28000 útoků, s 1700 mrtvými, takřka 7000 zraněnými nebo doživotně zmrzačenými, a k většině z nich došlo během druhé intifády. Takřka polovina útoků byla

provedena el-Fatah (Arafatova vlastní skupina), zbytek Hamasem, Islámským džihádem, Brigádami mučedníku al-Aksa (podskupina el-Fatah), Tanzimem, Force 17 (Arafatova soukromá ochranka), PFLP, DFPL, PFLP-GC, Sayyif el-Jihad (Meč džihádu), Jayyish Allah (Aláhova armáda) a Hizbaláhem (Aláhova politická strana).

Částečně výsledkem výchovy k nenávisti se během druhé intifády objevily ženy jako sebevražedné útočnice. Arafat je nazýval „armádou růží“. Izraelští vojáci, neočekávající nebezpečí od mladých žen a citliví k islámské cudnosti, je nechávali procházet přes kontrolní stanoviště s menšími obtížemi než muže. Hamas a el-Fatah využily tohoto slabého bodu v izraelské obraně a narekrtovaly celkem osm (zatím) mladých žen. V jejich pozdních teenagerských nebo dvacátých letech prožily tyto ženy deset let Arafatovy výchovy k nenávisti a byly zralé pro náborové techniky teroristických skupin. Propaganda spojená s těmito akcemi se zaměřovala na tvrzení, že tyto ubohé ženy byly k takové akci přinuceny extrémním izraelským útlakem. Ale nedávná studie šesti z těchto osmi příkladů ukazuje přesný opak. Ženy byly vybrány teroristickými verbíři proto, že vykazovaly vnější známky depresí, byly odmítnuty svými rodinami, protože nesplnily jejich požadavky, nebo (v jednom případě) byly přistiženy při nevěře a vybraly si „mučednickou“ smrt místo svého zavraždění mužskými členy rodiny manžela (takto přinejmenším její smrt přinesla čest všem muslimům). (viz Victor)

Na samém konci svého prezidentského úřadu, v posledním pokusu přinést mír na Blízký východ, svolal Clinton 23. prosince 2000 druhou konferenci. Všechna naděje na Nobelovu cenu závisela na naději na uzavření dohody s Arafatem a Barakem. Na tomto setkání Clinton navrhl nejen Barakovy masivní územní ústupky z Camp Davidu, ale také vybudování mostu neseného vysokými pilíři, který by překlenul území mezi nejvíce severovýchodním bodem Gazy a jihozápadním bodem Západního břehu. Tak by měl Arafat územní kontinuitu, aniž by bylo třeba rozdělit Izrael napůl. Nikdy se nedozvíme, jestli by Izrael tento vynalézavý a dalekosáhlý plán přijal. Arafat odmítl.

S penězi tekoucími do jeho pokladny z Evropské unie, OSN, soukromých sponzorů a početných arabských zemí, byl Arafat dosti imunní vůči nátlaku Spojených států a posmíval se kritice Izraele.

Arafat si liboval ve své schopnosti dělat dlouhý nos na Clintona a vést Baraka k jisté volební porážce. Ale do hry nyní vstoupili dva noví hráči.

Bush přebírá vedení

20. ledna 2001 byl George Bush inaugurován 43. prezidentem USA. O devět měsíců zasáhl New York teroristický útok al-Kajdy, a spustil tak globální islámský džihád s kořeny v palestinském hnutí a s organizačními spojenci v Hamasu a Islámském džihádu. Obě události podkopaly Arafatovu autoritu jako jediného nejvyššího vůdce palestinské kauzy.

Když prezident Bush převzal v lednu 2001 úřad, veřejně prohlásil záležitosti Blízkého východu za druhořadého významu, což se po 9/11 změnilo. O šest měsíců později, 27. března, kdy palestinští teroristé napadli židovský náboženský festival a zabili 36 a vážně zranili více než 100 účastníků, se stal Blízký východ předmětem blízkého zájmu. 28. března získal premiér Sharon podporu Bílého domu k přijetí protiteroristických opatření a 29. března začala operace Obranný štít. Izraelská armáda znovu obsadila Západní břeh, který po dohodě v Oslu evakuovala a zrušila Arafatovu vládu. Izraelské síly zabily stovky teroristů a zničily teroristické výcvikové tábory, továrny na bomby, zbrojní arzenály, kanceláře, skladiště a sídla posádek.

Při obléhání uprchlického tábora v Dženinu, kde si stovky teroristů vytvořili základnu a skrývali se za lidskými štíty z jejich vlastních civilistů, chodili Izraelci od domu k domu a likvidovali teroristy s minimálními ztrátami na palestinských civilistech. Bylo zabito 25 izraelských vojáků, kteří riskovali své životy při ochraně palestinských civilistů. 59 Palestinců, většinou teroristů, bylo zabito.

Palestinská samospráva, vyškolená ve lhaní samotným Arafatem, naříkala nad masakrem v Dženinu, a toto naprosto lživé tvrzení bylo opakováno světovým antiizraelským (a antisemitským) tiskem. Said Erekat, hlavní palestinský „mírový vyjednaváč“ a úředník Palestinské samosprávy prohlásil, že „zemřely tisíce ... ne

... ve skutečnosti pětset ... tedy, ne, ale jistě stovky ... přinejmenším hodně“. Aby podpořili falešná obvinění z masakru, agenti OOP exhumovali měsíce stará těla a přinesli je do nemocnice předvést zástupcům Červeného kříže. Natočili falešný pohřeb, který byl zachycen izraelskou vzdušnou kamerou – kompletně i s „mrtvolou“ padající z nosítek, vstávající a znovu uléhající (materiál je součástí dokumentu Pallywood, „Podle palestinských zdrojů“, viz. <http://www.seconddraft.org/movies.php> - pozn. překladatele). Terji Rhodes-Larsen, zastupující OSN jako oficiální pozorovatel, byl hluboce frustrován faktem, že nemohl najít žádné důkazy masakru; takže v charakteristickém antiizraelském výpadu křičel do mikrofonů evropských kameramanů: „se vši touto destrukcí tu někde musí být důkazy masivního porušování lidských práv!“ Když se kouř rozešel a Červený kříž sestavil hlášení, bylo zde 59 mrtvých Palestinců, až na výjimky ozbrojených teroristů.

Izraelské síly mohly bombardovat tábor ze vzduchu nebo ho srovnat se zemí dělostřelectvem. Spolu se stovkami teroristů by zemřely tisíce nevinných Palestinců. Namísto toho izraelská armáda obětovala 25 svých nejlepších vojáků, aby omezila civilní ztráty na pouhých několik - většina z nich byla důsledkem toho, že je zbabělí teroristé používali jako živé štíty.

Stejně jako v Jordánu (1970) a v Libanonu (1982) Arafat jako vojenský vůdce naprosto selhal a ukázal se jako průhledný zbabělec. Zcela nepřipravený na izraelský útok volal Arafat po „miliónu mučedníků“ pochodujících na Jeruzalém, zatímco se sám schoval v Ramaláhu a nechal své polní velitele bez vedení. Bez koordinace a s neschopným vůdcem paralyzovaným strachem se jeho síly před izraelskou armádou rozpadly. Začátkem dubna byl Arafatův tábor obklíčen izraelskými tanky. Jednotlivé budovy byly systematicky ničeny, přeživší teroristé byli uvězněni, počítače z kanceláří byly zabaveny. Když operace Obranný štít skončila, byl Arafat ponechán s koupelnou, ložnicí, konferenční místností a kuchyní. Stejně jako v letech 1970 a 1982 špatně odhadl reakce svých spojenců v arabském světě. Ačkoliv v médiích a OSN bylo proneseno vůči Izraeli mnoho tvrdých slov, ani jediný arabský vůdce nepodnikl žádnou otevřenou akci, vojenskou ani politickou, na jeho podporu.

V této době informovala CIA Izrael, že Arafat má AIDS (což nebylo překvapivé, vzhledem k jeho orgiastickému životnímu stylu). Proto naléhali na Izrael, aby ho nezabíjel, z obavy, že by mu to mohlo poskytnout status mučedníka a obnovit tak intenzitu palestinské teroristické války. Izraelská vláda souhlasila. Byl umístěn do domácího vězení a dostal mobilní telefon s náhradními bateriemi. Armáda mu naznačila, že může opustit tábor pouze v případě, že zavolá svému šéfovi bezpečnosti v Gaze Mohammedovi Dahlanovi a řekne mu, že je čas použít čtyřicetitisícovou policii (kterou prozatím držel mimo boje) k likvidaci Hamasu. Arafat tento požadavek ignoroval.

14. dubna 2002 použil Arafat svůj mobilní telefon k devadesátiminutovému projevu pro rádiovou stanici OOP v Libanonu, která ho odvysílala do celého arabského světa. Ve svém projevu pokáral arabský svět za to, že mu nepřišel na pomoc. Neuvědomují si, slavnostně prosil, že „palestinská entita“ by byla nejefektivnějším odrazovým můstkem pro konečný džihád? Ochromený a poražený Arafat si stále představoval slavný den, kdy vstoupí do Jeruzaléma jako hrdina dobyvatel, vedoucí své lidi ohněm a krví do své domovské země rozkládající se od Jordánu k moři, a vyhlazující během postupu Izrael.

V měsících od dubna do září 2000 se věci děly podle určitého vzoru. Armáda obsadila vesnici nebo město, zakázala vycházení z domů, uzavřela cesty, prohledala domy, uvěznila a někdy zabila teroristy. Zatímco byla vesnice pod kontrolou armády, nedocházelo k žádnému terorismu. Když se stáhla, většinou na příkaz Sharona, který tak reagoval na Bushův nátlak, během 48 se objevily teroristické útoky, často i deset a více denně. Po znovuobsazení vesnice útoky ustaly. 19. září došlo k druhé invazi se stejným výsledkem jako u první; a Arafat byl stále v domácím vězení ve svém zničeném sídle.

Tento dobře zdokumentovaný fenomén, společně s obsahem desítek počítačů zabavených v Arafatově táboře, byly přesně tím, co Bush potřeboval, aby si vytvořil názor na blízkovýchodní konflikt. Na začátku června 2002 důstojníci Mossadu a zástupci izraelské vlády ukázali Bushovi více než 24000 dokumentů, většinu z nich podepsaných Arafatem a mnoho z nich psaných jeho rukopisem. Několik stovek jich bylo přeloženo do angličtiny a prokázalo mimo

jakékoliv rozumné pochyby, že Arafat sám zkonstruoval celou teroristickou válku.

Bushova odpověď byla povzbudivá. „Ten xx@@##XX mi lhal“ (anonymní izraelský zdroj). V tomto okamžiku Bush evidentně pochopil to, co izraelští mluvčí tvrdili celé roky: Arafat je oddaný pouze jedné věci, zničení Izraele. Jak Arafat při mnoha příležitostech řekl svým vlastním lidem, všechny dohody byly určeny pouze k získání času. Všechny proslovy k západu byly přetvářkou. Všechna ujednání byla „hudnou“ (falešným příměřím, poprvé zdokumentovaným v časech proroka Mohameda, určenému k uklidnění nepřítele k falešnému pocitu bezpečí, takže muslimský vůdce mohl později podniknout překvapivý útok s větší šancí na vítězství).

Prezident Bush, poté co shlédl všechny Izraelem předložené důkazy, pronesl 25 června 2002 historickou řeč, ve které slíbil Palestincům, že když skončí s terorismem a zvolí si vůdce neposkrvněného terorismem, získají svůj stát. Nikdy předtím žádný z amerických prezidentů jasně a jednoznačně neprohlásil, že zde bude stát Palestina, nebo že Palestinci musí odmítnout své teroristické vedení. Zpráva byla krystalicky jasná. Nejmocnější člověk na světě, vůdce svobodného světa, slíbil Palestincům jejich stát, pokud se vzdají své války za zničení Izraele. Palestínští vůdci tuto nabídku opět odmítli.

Konec je na dohled

Při zpětném pohledu je jasné, že koncem roku 2002 Arafatova kontrola nad jeho teroristickými skupinami upadala. Hamas a další teroristické skupiny začaly jednat nezávisle na něm a beze snahy se s ním politicky koordinovat. Armádní rozvědka naznačovala, že mezi teroristickými skupinami probíhá soupeření o to, kdo způsobí Izraeli největší škody, protože vítěz měl největší šanci na získání zahraniční finanční podpory. Arafat nebyl nadále jediným příjemcem peněz z arabských států na podporu intifády. El-Fatah a Brigády mučedníků al-Aksa podnikaly operace, které se daly snadno spojit s OOP a Arafatem, překáželi mu a ukazovali jeho

nedostatek kontroly nad nimi. Pod tlakem Spojených států se začala Evropská unie dožadovat průhlednosti v používání desítek miliónů dolarů, které poskytovala Arafatovi jako pomoc pro jeho trpící lidi. Na nátlak Spojených států a Izraele byl přinucen reorganizovat svojí vládu a byl omezen na používání různých obratných manipulací, aby udržel na politických pozicích kamarády, o kterých věděl, že mu jsou loajální.

V březnu 2003, pod tlakem Palestinského národního sněmu, Spojených států a Izraele byl přinucen jmenovat Mahmuda Abbasa premiérem Palestinské samosprávy. Cílem bylo přinutit Arafata sdílet moc a zvýšit průhlednost jeho vlády. Mezi Arafatem a Abbasem ale rychle vznikly spory a Abbas koncem dubna odstoupil kvůli nesouhlasu s tím, koho může Abbas jmenovat a nad množstvím kontroly, které bude mít nad třinácti různými bezpečnostními silami, které Arafat vytvořil.

Jak jeho moc slábla, udržování pozice bylo pro Arafata stále více a více náročnější. Při zpětném pohledu se zdá být jasné, že podléhal následkům AIDS, možná i demenci. Na jeho tváři a rukou byly viditelné Kaposiho sarkomy, dokonce i na běžných mediálních fotografiích. Bylo málo překvapivé, když 11. listopadu 2004 zemřel ve francouzské nemocnici d'Instruction des Armees de Percy v péči nejlepších francouzských AIDS/HIV doktorů.

Závěr: nejsou vůdci bez následovníků

Po čtyřicet let byl Arafat symbolem palestinského nacionalismu, a po čtyřicet let působil na Blízkém východě zkázu, nejdestruktivněji proti lidem, o kterých tvrdil, že jim slouží, a nikdy méně než v období, kdy vládl Západnímu břehu jako tyranická autorita. Jiné společnosti trpící pod despotickými vládci své utlačovatele odmítly a odstranily. Proč ho byly milióny Palestinců, v Izraeli i jinde, ochotny podporovat a následovat? Proč ho tyto milióny, které trpěly jeho teroristickou autokracií, stále oslavovaly, volily ho, s křikem vyběhly do ulic, aby přivítaly jeho autokolonu, obětovaly sebe a své děti za to, co jim představil jako jejich kauzu? Proč mu umožnily otrávit mysl svých dětí etnickou nenávistí a

touhou po mučednictví? Proč šedesát procent Palestinců podporuje sebevražedné útoky proti civilistům - barbarskou praxi doposud nepoznanou - a denní páchání krveprolití na nevinných civilistech? Proč mu umožnili zpronevěřit miliardy určené na zmírnění jejich chudoby a vybudování ekonomické budoucnosti, a proč mu dovolili je utratit pro své teroristické oblíbence? Proč ho nechali zničit každou příležitost na vytvoření vlastního státu tím, že na každou mírovou nabídku odpověděl terorem proti civilistům?

Palestinci nikdy neudělali to, co Ukrajinci, když byly jejich volby podvráceny Ruskem, nebo co udělali Íráčané a Afghánci, když jim Spojené státy daly možnost. Nebo co udělali Libanonci, když dostali šanci.

Jsou dvě možné odpovědi: První je, že Arafatovo terorizování jeho vlastních lidí - vraždění odpůrců a možných soupeřů ve vládě - bylo mnohem důkladnější než u jakéhokoliv diktátora od Stalinových časů. Palestinci neodporovali, protože byli zastrašeni do podřízenosti. Problémem této odpovědi je, že Arafat měl v nejlepším případě na Západním břehu pouze omezenou vládní autoritu. Byly zde právní a politické úřady, právnické unie a policejní síly, které se mu mohly postavit.

Druhá odpověď, která se nabízí, je hluboce zneklidňující, ale také nevyhnutelná. Palestinci následovali Arafata i když je vedl do záhuby a odsoudil je k beznadějnému životu v chudobě, protože chtěli to, co jim sliboval: zničení Izraele a vytvoření arabského státu od Jordánu k moři. Chtěli zničení Izraele více než svůj vlastní stát. Sdíleli vizi svého vůdce a přivolali tak svůj vlastní osud.

Bibliografie

Abu Issa, Issam : <http://www.meforum.org/article/645> "Arafat's Swiss Bank Account

Middle East Quarterly, Fall 2004

Aburish, Said Arafat, from Defender to Dictator

Bard, Mitchell The Complete Idiot's Guide to Middle East Conflict

Idem (1991) Myths and Facts: A Guide to the Arab-Israeli Conflict

Brown, Nathan Palestinian Politics

Cherkashin, Victor, and Feifer, Gergory Spy Handler (memoirs of a KGB officer)

Clinton, William My Life

Ehrenfeld, Rachel Funding Evil

Farah, Joseph “Why did Abbas really resign?” (G2), WorldNet Daily

Gaubert, J. F. R. (blog) Suspicions grow that Arafat is dying of AIDS (11/6/04)

Gilbert, Martin The Routledge Atlas of the Arab Israel Conflict: 2002 IAP news (iapinfo@iap.org) Abbas quits efforts to form government (4/22/03)

Idem History of Israel

Hart, Alan Arafat: Terrorist or Peace Maker (Authorized biography)

Karetzky, S. & Goldman, P. (Eds.) The Media’s War against Israel

Karsh, E Arafat’s War (2003)

Kohn, Bob Journalistic Fraud: The New York Times, 2003

Kramer, Elliot Complicity: Terror and the Media

Laqueur, W. & Rubin, B. (Eds) The Israel Arab Reader

Lewis, Bernard Semite and Anti-Semite

Livingstone, N. and Halevy, D. Inside the PLO (1990)

Loftus and Aarons The Secret war against the Jews

Malley, R. and Agha, H. New York Review of Books, “The Truth About Camp David,” with Hussein Agha

Meir-Levi, David History of the Arab-Israel Conflict: series of articles in the Jewish Community News of San Jose and Los Gatos (California, 2003)

MEMRI (MEMRI.org) Clip #376: Jordanian MP and PNC Member Hamada Farwana: “Now I Have the Courage to Admit that Sharon was Right, Arafat was Responsible for Violence”

O’Brien, Conor Cruise The Siege

Oren, Michael Six Days of War

Pacepa, Ian Mihai Red Horizons

Idem

<http://www.frontpagemag.com/guestcolumnists2002/pacepa01-11-02.htm>

PBS 50-year war: Israel and the Arabs (DVD 1993, 2000)

Ross, Dennis The Missing Peace, 2004

Rubin, B. & and Rubin, J. Yasir Arafat: A Political Biography

Sachar, Howard A History of Israel: Rise of Zionism to our time

(2003)

Victor, Barbara Army of Roses

Walsh, Elsa "The Prince", New Yorker Mag., 3/24/03, 49ff

Williams, Colleen Madonna Flood Yasir Arafat: major World Leader

„Palestinská národnost?“

Hugh Fitzgerald

Komentátor na těchto stránkách (Dhimmi Watch, <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch/>, pozn. př.) nedávno v reakci na mé tvrzení, že nexistují žádní Palestinci, prohlásil: „Národ je myšlenka, sdílená identita, a Palestinci jí mají. Jen tak nezmizí. I když cestují po světě, považují se za uprchlíky a udržují si své národní povědomí“.

To ale nijak nevyvrací, že „palestinská národnost“ je politicky motivovanou konstrukcí. A že politicky motivovaná konstrukce „palestinského lidu“ z místních Arabů (těch v Gaze a na území, které Jordánci v roce 1948 přejmenovali na „Západní břeh“) může být ne-Araby a nemuslimy zbořena. Mluvme o této konstrukci jednoduše jako o tom, čím skutečně je. Odmítněme psát tu frázi bez uvozovek: „palestinský lid“. Donekonečna citujme všechny Arabů, kteří otevřeně řekli, proč tato fráze a tato myšlenka vznikla. Měla být podsunuta Západu. Stejně jako v roce 1938 Henleinova kampaň za získání „legitimních práv“ pro „sudetské Němce“.

Jakmile se rozšíří pochopení, že válka proti Izraeli je klasickým džihádem, a není, a nikdy nebyla, „střetem dvou malých národů“ atd., povede to k větší jasnosti nejen mezi zmatenou izraelskou veřejností (a jejími převážně nezajímavými vůdci), ale také v celém nevěřícím světě. Svět potřebuje pochopit, že džihád proti Izraeli je pouze částí obecnějšího celosvětového džihádu. Tento džihád se projevuje lokálně a používá různé prostředky v závislosti na tom, co je možné a efektivní, a bere v úvahu místní podmínky a povahu místních nevěřících.

Zde je příklad toho, co by mělo být lépe známo:

Před Šestidenní válkou ani jeden arabský mluvčí, před OSN ani jinde, a ani jeden arabský dokument, nepojmenoval místní Arabů „palestinským lidem“. Objevili se jakoby kouzlem - vyvolání Arafatovými poradci pro vztahy s veřejností - až poté, co všem po válce došlo, že arabský sen o pobití Izraelců byl zničen, a že je třeba jít cestou dlouhodobého úsilí.

Cílem tohoto úsilí bylo přesvědčit bývalé stoupence Izraele v západním světě, že Izrael získal území, na které neměl žádné právní, morální ani historické nároky. Protože území bylo na západě známé jako „Palestina“, místní Arabové se stali „palestinským lidem“. Jak starší a lépe vzdělané generace vymřely, mladší, naivnější a neinformovanější lidé začali myslet zhruba tímto zjednodušeným způsobem: „dobře, je tu místo, které se jmenuje Palestina, a jsou tu lidé, kteří jsou Palestinci, takže samozřejmě oni musí být těmi, komu ta země patří“.

Bylo to na tomto základě, na kterém byl „palestinský lid“ vytvořen - na základě, který vyžadoval nepřítomnost smyslu pro historii, skutečné a detailní znalosti historie této oblasti a celého Blízkého východu, a nejen 20. století, ale 1300 let před tím. Lidé, kteří sloužili v Mandátní komisi Ligy národů, z nichž nikdo nebyl sionista, měli mnohem lepší pochopení toho, proč cíle Mandátu - ustanovení národního domova židů - nejsou nejen ospravedlnitelné, ale i obdivuhodné. To je důvod, proč ti, kteří měli větší smysl pro historii, a kteří byli neposkvrněni široce rozšířenou mentální chorobou, jako Churchill a Smuts, sympatizovali se sionisty.

A zatímco heslo „zažeňme je do moře“ bylo směrem na Západ utlumené, a do západních myslí byl vtlučen „palestinský lid“, v černé Africe, kde Izrael před rokem 1967 provozoval velmi efektivní program zahraniční pomoci, šly věci mnohem rychleji. Vše, co bylo třeba, bylo podplacení několika klíčových vládních úředníků a diplomatů; a přes noc většina afrických států přerušila s Izraelem vztahy. Ty zemědělské projekty, ty zavlažovací projekty, které byly tak užitečné, musely být ukončeny. Arabové samozřejmě nikdy žádnou skutečnou pomoc neposkytli. Byly to vždy jen úplatky některým úředníkům, a pochopitelně peníze, které měly rozšířit moc islámu v subsaharské Africe. Jedním z důsledků byla revolta nigérijských křesťanů proti nové muslimské bojovnosti - džihádu, jak to nazval plukovník Ojukwu - proti těmto křesťanům.

Západní vůdci, stejně jako ti izraelští, by měli přestat používat frázi „palestinský lid“. Namísto toho by měli začít používat pečlivě sestavené fráze jako: „autonomie pro lokální Araby bude samozřejmě záviset na rozsahu, v jakém je taková autonomie slučitelná s bezpečností Izraele, neboť je zde již 22 arabských států. Také si nemůžeme nebyť vědomi doktríny džihádu jako trvalé

povinnosti, takže by nemělo být očekáváno, že opozice vůči Izraeli zmizí, bez ohledu na jeho hranice. Máme všechny důvody se domnívat, že teritoriální ústupky, díky kterým vidí arabští muslimové Izrael jako zranitelný, pouze zvýší pravděpodobnost otevřené války, a spíše zvýší než sníží touhu po boji za dosažení cílů džihádu“.

Kdo píše nebo říká něco takového? Je to zcela pravdivé a nutné, ale nikdo to nedělá. Ale možná začnou, až si uvědomí, že oni, celý západ, celý nevěřící svět, jsou s Izraelem na stejné lodi, a není čas na to, aby se z této lodi stala loď hlupáků.